

ОРСЪН СКОТ КАРД ОКО ЗА ОКО

Превод от английски: [Неизвестен], 1992

chitanka.info

— Просто разказвай, Мик. Карай по реда на събитията. Ние ще те изслушаме от начало до край.

— Е, откъде да започна... Знам, че съм извършил ужасни неща. Ако в душата ти има поне нещичко, не убиваш хора просто така. Дори ако го правиш, без да ги докосваш. Дори ако никой не се досеща за това. Все едно трябва да се сдържаш.

— Кой те е научил на това?

— Никой. В смисъл, че това въобще го няма в книжките, от тези, които ни четяха в неделното баптистко училище. Непрекъснато ни набиваха в главите значи, че не трябва да лъжем, че не трябва да пием алкохол, че не трябва да се работи в събота. Но нито дума не обелваха за убийствата. Аз си го разбирам така, Господ и сам понякога е считал, че това е нещо полезно. Та когато Самсон замахнал с магарешката челюст и нещата веднага се оправили — хиляди хора паднали убити, но и това си било в реда на нещата, нали те били филистимлянци. Или пък, когато запалил опашките на лисиците! Той, разбира се, е бил до известна степен ненормален, но успял да си осигури място в свещената книга.

В Библията, изглежда, почти единственият, който не е учил да убиват, е бил Исус, въпреки че и за него е написано много. Но спомням си, че там се разказва за онзи мъж с жената, които се възгордяли, не дали нищо за християнската църква и били сразени от него, защото се стиснали. А пък тези проповедници по телевизията как само се разпενяват. Боже мой! Накратко, не заради религията реших, че не трябва да убивам хора.

Знаете ли какво мисля? Навярно това започна с Уундел Коун. В Идън, Северна Каролина, в баптисткия приют, през цялото време играехме баскетбол. Теренът бе отвратителен, целият на дупки и буци, но ние смятахме, че така е даже по-интересно — никога не знаеш накъде ще отскочи топката. Та тия момчета от НБА играят на равно поле, на което всяко сукалче може...

Така блъскахме топката в коша по цели дни, защото в приюта нямаше какво друго да се прави. На екрана се подвизаваха изключително проповедници. Предлагаха ни само кабелната телевизия. Фолуъл от Линчбърг, Джим и Тими от Шърлота, модния сега тип Джими Шуагър, Ърнст Ейнгли — вечно като пребит, а пък Били Греъм — направо чист заместител на самия Господ Бог.

Накратко, освен тях, нищо друго не ни показваха и не беше чудно, че през цялата година живеехме на баскетболната площадка.

А какво да кажа за този Уундел Коун... На ръст не беше нещо особено и не уцелваше често коша. Дриблираше като останалите. Но затова пък какви лакти имаше. Другите момчета, ако блъснат някого, бе винаги случайно, а той го правеше нарочно, и то така, че да ти насини цялата физиономия. Разбираемо е защо ние бързо се научихме да се дърпаме настрани, когато напада, и той печелеше всички топки и подавания.

Но ние не му оставахме дължни — престанахме да броим вкараните кошове. Някой казваше резултата и стрелбата му сякаш я нямаше. Той викаше, спореше, а ние стоим край него, кимаме, съгласяваме се, че да не удари някой от нас, а след поредното попадение отново не го зачитаме. Той излизаше извън себе си — очите му се опулваха, разкрещяваше се като ненормален, но точките му въпреки това никой не зачиташе. Уундел умря от левкемия на четиринадесет години. Работата бе в това, че той никога не ми харесваше.

Но поне научих нещо покрай него. Разбрах колко е гадно да постигаш своето, без да те вълнува каква вреда ще нанесеш на другите. И когато накрая осъзнах, че по-вредоносно същество от мен на земята няма, веднага ми стана ясно колко е ужасно това. Имам предвид, че във Вехтия Завет Мойсей е казал: наказанието трябва да съответствува на престъплението. Око за око, зъб за зъб. Сега сме квит, както казваше старият Пелег, преди да го убия с продължителен рак. Затова и избягах от приюта, когато го приеха в болницата. Защото не съм като Уундел и действително се измъчвам, когато правя зло на хората.

Но това нищо не обяснява и аз не зная какво бихте желали да чуете.

— Ти само разказвай, Мик. Говори за каквото искаш.

— Добре, изобщо нямам никакво намерение да ви разказвам за целия си живот. Започнах да разбирам каква е работата едва когато седнах на онзи автобус в Роанок, така че, изглежда, оттам трябва да започна. Помня добре как се постарях да не се ядосам много, когато жената пред мен нямаше дребни. Дори не се стегнах, когато шофьорът ѝ нареди да слезе. За такава дребна работа не си заслужаваше да

убивам. Винаги така си казвам, когато започна да се сърдя — та този няма за какво да го убивам — и представете си, често ми помага и се успокоявам. Накратко, протегнах ръка и пъхнах в устройството хартийка със стойност един долар.

— Това е за двама ни — казах аз.

Той ми отговори:

— Тук да не е спестовна каса. Нямам да ти върна.

Трябваше просто да му кажа: добре де, остатъкът е за теб, но той се държеше така свински, че поисках да го срежа. Пъхнах още пет centa и казах:

— Тридесет и пет за мен, тридесет и пет за нея и тридесет и пет за следващия, който се окаже без дребни.

Може би го провокирах с това. Жалко, разбира се, но и аз съм жив човек. Той съвсем се разяри.

— Ти, сополанко мръсен, се осмеляваш да ми се подиграваш. Внимавай добре, току виж съм те изхвърлил от автобуса.

Честно казано, нямаше това право. Аз съм бяло момче, късо подстригано, така че, ако се оплачех на шефа му, той сигурно щеше добре да го скастри. Можеше да му го кажа и той навярно би се стреснал и замлъкнал, но аз се бях навил прекалено много, а никой не заслужава смърт за това, че е просто свиня. Накратко, отпуснах поглед и се извиних — не казах „извинете, сър“ или нещо подобно и предизвикателно, а тихо и дори искрено.

Разбирате ли, ако и той се бе постарал да утихне, работата би свършила добре. Наистина бях се разсърдил яката, но вече се бях научил да се сдържам, това е да натикаш злостта си и после тихичко да си я чоплиш, така че на никого да не навредиш. Но той така рязко подкара автобуса, че аз едва се задържах на крака, и то след като политнах назад и настъпих жената зад мен.

Няколко души викнаха нещо, като че ли се възмутиха. После разбрах, че са викнали на шофьора, а не на мен, но в онзи миг ми се стори, че викат по мен, а и още се бях изплашил, че щях да падна и освен това силно се разярих... Накратко, не успях да се сдържа. Вътре в мен възникна усещане сякаш имам в кръвта си искри и те потичат по цялото ми тяло, и аз метнах импулса право в шофьора на автобуса. Той беше зад гърба ми, затова не го виждах, но усетих как искрите попадат

в него, нещо поразвалят, после това премина и усещането изчезна. Повече не се ядосвах, но знаех, че този човек ще умре.

Дори знаех от какво. Черният дроб. По това време бях станал същински експерт по раковите заболявания. Та нали всички, които познавах, бяха умрели от рак, и то пред очите ми. Освен това бях прочел всичко по този въпрос в Идънската библиотека. Може да се живее без бъбреци, може да се изреже бял дроб, дори дебелото черво и човек да ходи с торба в гащите, но никой не може да преживее без черен дроб, а все още не са се научили да го присаждат. С една дума — осигурих му края. Най-много му оставаха две години. Всичко на всичко две години! И то като наказание, че поради лошо настроение рязко потегли, та събори едно момче шегаджийче.

Чувствах се пълно говедо. Бяха изминали почти осем месеца, откакто бях навредил някому. Беше се случило преди Рождество. През цялото това време се бях сдържал — повече от когато и да било, и вече ми се струваше, че съм се преборил със себе си...

Минах край жената, върху която бях политнал, седнах до прозореца и загледах навън, но нищо не забелязвах. Само една мисъл ми се въртеше в главата: жалко, че така стана, жалко... Сигурно има жена и деца. А заради мен те ще станат скоро сирачета. От мястото си усещах какво става вътре в шофьора: в корема му малък участък искреше, заставяше тумора да се развива, да се разраства и пречеше на естествения огън на организма да го изгори. С невероятна сила ми се прииска да върна нещата обратно, но нямах тази възможност. И както много пъти преди това си помислих, че ако не бях такъв страхливец, отдавна да съм се самоубил. Неясно ми бе само едно: защо сам не загивах от своя рак, та нали себе си ненавиждах много повече от който и да е друг на света.

Жената, която седеше до мен, ме заговори:

— Такива хора могат да изкарат от кожата когото си искат, нали?

Аз не бях настроен да говоря с никого и затова измърморих нещо неясно и се обърнах.

— Аз съм ви много признателна за помощта.

Едва сега разбрах, че това е същата жена, която нямаше дребни.

— Няма за какво.

— Наистина не си струваше... — тя ме докосна по крака.

Аз се обърнах и я погледнах. Беше по-стара от мен почти с двадесет години, а иначе си я биваше. Облеклото ѝ — напълно прилично, така че, разбира се, не бе бедна и дребни пари липсваха съвсем не по тая причина. Тя така и не дръпна ръката си от коляното ми, чувствах се не много добре, защото злото, което мога да направя е извънредно силно, когато имам пряк допир. Обикновено се старая да не докосвам никого и нервнича, когато ме докоснат. Най-бързо убих един човек, който се зае да ме опипва в тоалетната на спирка по шосе 1–85. Буквално му разкъсах вътрешностите и той, когато излизах, бе започнал вече да плюе кръв. И досега ме измъчват кошмари: той продължава да ме щипе и сам започва да се задушава.

Иначе казано, от всичко това започнах да се притеснявам, въпреки че някаква вреда от съприкосновението нямаше. Вярно беше, но само наполовина. Ръката ѝ докосваше съвсем леко коляното ми и с крайчеца на окото си виждах как се повдигат гърдите ѝ, когато диша, а аз в края на краищата съм на седемнадесет години и във всичко останало съм напълно нормален човек. И съвсем не ми се искаше да си махне ръката. Но така бе, докато тя не се усмихна и не каза:

— Мик, аз искам да ти помогна.

Тя ме нарече по име, а аз дори не съобразих това веднага. В Роанак имах малко познати и тя не беше в тяхното число — със сигурност си спомням. Мина ми през ума, че може да е от клиентите на мистър Кайзър, но кои от тях наистина ме знаеха по име? Разбира се, тя би могла да ме види как работя в склада и да попита мистър Кайзър за мен, затова се поинтересувах:

— Вие били ли сте при мистър Кайзър?

— Мик Уингер, ти си получил това име, защото то е било написано на бележката, забодена на одеялото, когато са те намерили до вратата на пречиствателната станция в Идън. А тази фамилия си избрал, когато избяга от баптисткия приют, и си я избрал, защото първият филм, който си гледал на свобода, се оказал „Офицер и джентълмен“. Тогава си бил на петнадесет години, а сега навършваш седемнадесет и си убил през краткия си живот повече хора от Ал Капоне.

На това място здравата се разнервничих, дръпнах шнура шофьорът да спре автобуса и като буквално я прегазих, след три секунди се оказах на улицата и побягнах. През целия си живот се

страхувах, че някой ще узнае за мен. Но сега бе по-страшно, тя сякаш знаеше за мен доста отдавна. Почувствувах се така като че ли много години са поглеждали към мен през ключалката на тоалетната, а аз едва сега го разбирам.

Бягах дълго, а в Роанак това не е леко, защото навсякъде има стръмни хълмове. Впрочем към центъра се снижаваше, а там, помислих си, като се шмугна в някое здание и изскоча през черния вход, ще успея да се откъсна.

Опитах се да измисля къде да се скрия. Ясно ми бе едно — от града трябва да изчезвам. В склада не биваше да се връщам и от това ми стана доста мъчно, мистър Кайзър ще помисли, че съм избягал без причини, като че ли нямам друга работа с хората, които може би разчитат на мен. Той ще се безпокои, понеже дори не съм си взел дрехите от стаята, в която ме бе пуснал да живея.

Някак си странно се почувствувах, докато си представях какво ще си помисли мистър Кайзър за мен. Но Роанак, в края на краищата не е приют, не е Идън, нито Северна Каролина. Изоставяйки тези места, за нищо не съжалявах. А за мистър Кайзър... С него всичко бе наред, отличен дядка, никога не се правеше на голям шеф, никога не се опитваше да докаже, че съм по лош от него, дори се застъпи за мен, давайки на останалите да разберат, че не трябва да ме закачат и дразнят. Той ме взе преди година и половина на работа, въпреки че аз бях излъгал за годините си, нямах още шестнадесет и той сигурно го разбра, но си замълча. През това време нито веднъж не се разядосах, най-малкото никога толкова, че да причиня на някого зло. Работа — дал Бог. Такива мускули направих и пораснах цели пет дюйма. Накратко казано, парите си ги изкарвах и работех наравно с останалите. Мистър Кайзър нито веднъж не ми показва, че съм там по милост, както го правеха хората от приюта: ние, така де, трябва да сме благодарни, че не са ни оставили някъде да умираме от глад. В „Мебелния магазин Кайзър“ за пръв път усетих покой в душата си и докато бях там, никой не умря заради мен.

Всичко това знаех и преди, но едва сега, когато побягнах, разбрах колко ми е неприятно, че трябва да изоставя Роанок. Мъчително ми бе сякаш бе умрял близък човек. И от тези мисли ми стана толкова зле, че известно време не съобразявах накъде отивам, въпреки че не плаках и въобще с нищо не показвах мъката си.

Скоро се озовах на Джеферсън стрийт, на мястото, където тя разсича гористия хълм. Нататък улицата се разширява и навсякъде по нея има закусвални и магазини за даване на коли под наем. Машини преминаваха и в двете посоки, но не ми беше до тях и си мислех за съвсем други неща. Опитвах се да разбера защо нито веднъж не се разсърдих на мистър Кайзър. И преди срещах хора, които се отнасяха човешки с мен, не ме биеха всяка нощ, и не носех дрипи, и не ми се налагаше да избирам между кучешките консерви или глада. Спомних си всички хора от приюта — те честно се опитваха да ме направят добър християнин и да ми дадат образование. Друга е работата, че те не се бяха научили да правят добро, без да обиждат. Да вземем например стария Пелег, вратаря, негър и напълно нормален старец, но той непрекъснато се забъркваше в различни истории и аз на никого не разрешавах да го нарича, дори зад гърба му, „нигер“. Но и той самият беше расист — разбрах го още тогава, когато бяхме заедно с Джоди Кейпъл, пикаехме край оградата и се съревновавахме кой ще стигне по-високо. Ние с него вършехме едно и също, нали? Но той мен просто ме изпъди, а Джоди направо наложи. О, как викаше той, като намушкан с нож, а аз крещях, че не е честно, едно и също сме извършили, защо бие Джоди, защото е черен ли, но старецът не ми обръщаше никакво внимание. Глупаво бе, разбира се, и аз не исках да ме набият, но така се разсърдих, че вътре в мен отново се появиха искри. Повече не успях да се сдържа. Вцепих се в ръката на Пелег, исках да го отделя от Джоди и му треснах пълната доза.

Какво можех да му кажа? Тогава или по-късно, когато го посещавах в болницата, където бе на системи и понякога с тръба в носа. Той ми разказваше различни истории за себе си, когато можеше да говори, или просто ме държеше за ръката си, когато не можеше. Преди имаше коремче, но към края аз бих успял да го подхвърлям като дете. И това направих с него аз! Не беше нарочно, но така стана. Дори на хората, които обичах, им се случваха лоши дни и ако се оказвах до тях, нищо не можех да им дам, а само да им отнема. Да им отнема всичко. Опитвах се да ме убедят, че за нищо не съм виновен и няма защо да ходя и да гледам как той угасва. Особено се стараех да ме удържат мистър Хюърд и мистър Денис и всеки се възнагради с по един тумор. Точно в тези дни, понеже много хора умираха от рак, от окръга бяха дошли да проверят водата за химикали. Аз знаех, че

работата не е в тях, но на никого не казах, иначе направо биха ме затворили в лудницата. Ако това се бе случило, не би трябвало да се съмнявате, там само след седмица щеше да започне истинска епидемия.

В действителност дълго време просто не знаех, че това става заради мен. Наоколо хората продължаваха да умират — всички, които обичах — и кой знае защо, винаги след като се разсърдя истински на някого. Нали знаете, малките деца винаги чувстват вина, ако на някого се развикат, а той се разболее и скоро умре. Възпитателката даже ми каза, че това е свършено естествено чувство и, разбира се, аз във нищо не съм виновен, но на мен все ми се струваше, че не е точно така. В края на краищата започнах да разбирам, че другите хора нямат това усещане за „искристост“ и да узнаят как се чувства човек, трябва или да запитат, или да погледат. Аз например още преди учителките знаех кога ще им започне неразположението и, нали ме разбирате добре, в тези дни се мъчех, ако може, да бъда по-далеч от тях. Усещах как летяха искри от тях. А някои хора умееха да привличат към себе си без думи, без нищо. Ти просто отиваш в стаята, стремиш се да бъдеш до тях и не можеш да откъснеш поглед. Забелязах, че и другите деца също нещо улавят и направо сляпо ги обичат. Струваше ми се, че те горят, а аз самият замръзвам и ми е нужно да се сгрея. Наистина, ако казвах нещо подобно, ме гледаха като ненормален и накрая разбрах, че никой, освен мен, не усеща нищо. А когато това ми стана ясно, всички тези умирания сякаш получиха обяснението си. Всички тези тумори, всички тези дни, които хората бяха прекарвали на болничните легла, превръщайки се преди смъртта си в мумии, цялата тази болка, която те изпитвах, докато лекарите не ги натъпчат с наркотици до безсъзнание, така че да не разкъсват червата си, опитвайки се да достигнат до дивата болка, изпонарязани, изпокъсани, наблъскани с наркотици, облъчени, оплешивели, изтънели, молещи за смърт хора — аз разбрах, че всичко това е заради мен. Знаех за двадесет и пет души и може би имаше още, за които не подозирах.

А когато избягах, стана още по-лошо. Придвижвах се на автостоп, но винаги се боях от хората, които ме взимаха, и когато започваха да ме подкачат и ядосват, пълнех ги с искри. Ченгетата, които ме гонеха отвсякъде, също си го получаваха. Докато не разбрах, че съм самата Смърт, бродя по света с косата, под черна качулка,

прикриваща очите ми, и всеки до мен е пътник към гробищата. Да, така започнах да мисля за себе си — най-страшното същество на света. Разрушени семейства, деца сираци, майки, плачещи над мъртвите си деца — аз бях ходещо въплъщение на това, което хората най-много ненавиждат на света. Веднъж скочих от парапета на шосето, но само си навехнах крака. Стариат Пелег винаги ми казваше, че съм като котка, и да ме убият, първо трябва да ме одерат, изпържат и изядат, после да издъбят кожата, да направят чехли, да ги изнесят до дупки, остатъка да изгорят и да смесят с пепел, едва тогава ще умра. Навярно той бе прав, защото съм още жив след това, което се случи с мен неотдавна.

Накратко, тръгнах по Джеферсън стрийт и си мислех за всичко това, но забелязах една кола, която премина край мен в обратната посока, спря се, обърна и когато ме настигна, водачът закова на място. Аз така се изплаших, че вече се канех да спра нагоре по хълма, когато познах мистър Кайзър.

— Аз карах в обратна посока. Искаш ли да те закарам до работата, Мик?

Не можех да му кажа какво съм намислил и затова просто отказах:

— Ще се възползвам някой друг път, мистър Кайзър.

— Ти си отиваш, Мик?

Стоях прав и си мислих: „Само не спорете с мен, мистър Кайзър, нищо друго не ми трябва, просто ме оставете на мира, не ви искам злото, но така съм заразен с вина и ненавист към самия себе си, че сега съм като ходеща смърт, чакаща някой, на когото да се прилепи. Нима наистина не виждате тези искри, които се сипят от мен на всички страни, като пръски на измокрено и изтръскващо се куче.“ Но на глас казах само:

— Аз не искам сега да разговарям с вас, мистър Кайзър. Сега не искам!

Ето сега бе моментът да ми прочете лекция, че трябва да се уча на отговорност, че щом не искам да говоря с хората за важното, то как ще ме разберат правилно, че животът не е само удоволствие и понякога се налага да се правят неща, които не ни се вършат, че той се е отнасял към мен по-добре, отколкото съм заслужил, че са го предупреждавали: скитник, неблагодарник и т.н....

Но той не каза нищо такова, а само попита:

— Неприятности ли си имаш, Мик? Ако ти трябва пари, аз ще ти дам. Знам, че после ще ми ги върнеш.

— Не искам нищо да вземам на заем.

— Ако бягаш от някого, то по-добре да се върнем вкъщи. Там ти ще бъдеш в безопасност.

Но какво можех да му кажа? Вие, мистър Кайзър, сте в опасност и аз съм този човек, който може би ще ви убие? Затова не отговорих нищо. Той помълча известно време, после просто ми кимна и постави ръка на рамото ми.

— Добре, Мик. Но ако ти трябва работа, върни се при мен. Когато се задържиш известно време на едно място, напиши ми и аз ще ти изпратя нещата.

— Просто ги раздайте.

— Какво? „Старият-скъперник-евреин-кучи син“ като мен да даде на някого нещо просто така?

Аз не издържах и се разсмях, защото именно така наричаха мистър Кайзър хората от бригадата товарачи, когато мислеха, че старецът не ги чува. И като се разсмях, усетих, че изстивам: сякаш някой ме бе полял със студена вода.

— Вземи, Мик. — Той ми протегна визитната си картичка и двадесет долара, а когато се отказах от парите, ми ги набути направо в джоба. После седна в колата, обърна така, както само той умееше да прави, направо срещу движението и наду газта.

Каквото и да било, той поне малко ми поизправи мозъка. А то досега драпах край шосето, където би ме видял всеки, както ме видя и мистър Кайзер. Докато съм в пределите на града, би следвало да се държа по-далеч от хорските очи. Накратко, в момента стоях между два хълма, достатъчно стръмни и обрасли със зеленина, и реших да се покатеря на някой от тях. Но хълмът от другата страна на пътя ми се стори, кой знае защо, по-привлекателен и си помислих, че като довод това не е по-лошо от който и да е друг. Пробягах през пътя, като се промъкнах между колите и се закатерих нагоре. Под дърветата се криеше дълбока сянка, но не ми стана по-прохладно, може би защото се изкачвах и направо се накиснах в пот.

Щом се добрах до върха, земята изведнъж се затресе. Здравата се уплаших — помислих, че е започнало земетресение — но после чух

свирката на дизеловия локомотив и се досетих, че това е една от онези тежки композиции, натоварени с въглища, от които почвата се тресе така, че от стените се отронват парчета пръст. Стоях и слушах как гърми в тунела, а шумът идва буквално от всички страни. После се измъкнах от гъсталаците на една полянка.

И я видях да стои под едно дърво.

Бях прекалено уморен и прекалено изплашен, та да бягам, когато се натъкнах на нея така неочаквано, точно когато си мислех, че съм успял да се скрия от всички. Станало бе така, сякаш аз бях вървял право към нея и тя ме е насочвала с въженце на шията. А щом е способна на такива работи, то как бих могъл да избягам от нея? Къде? Завия ли зад някой ъгъл и тя се оказва пред мен. Спрях и запитах:

— Добре де, за какво ти трябвам?

Тя ме помами с ръка и аз се приближих, но не прекалено близко, защото не си представях какво ѝ е на ум.

— Седни, Мик — каза тя. — Трябва да си поговорим.

Сигурно бихте ме разбрали като ви кажа, че нито ми се седаше, нито ми се говореше с нея, исках да изчезна, и то колкото се може по-бързо. Тръгнах си, но направих само три крачки и открих, че не се отдалечавам, а кръжа край нея. Привличаше ме като притеглянето на планета, опитваш да се откъснеш, а все продължаваш да се въртиш. Сякаш тя ми управляваше краката, докато аз нямах власт над тях.

Казано накратко седнах и тя започна:

— Ти не трябваше да бягаш от мен.

Трябва да си призная, че в този момент повече ме занимаваше въпросът, има ли нещо под блузата си. После изведнъж разбрах колко е глупаво да мисля сега за това.

— Обещай ми нещо, докато не завършим разговора, да не си отиваш — каза тя, леко помръдна и дрехата ѝ сякаш за миг стана прозрачна.

Просто не успях да си откъсна погледа. Обещах да остана. И тя веднага се превърна в най-обикновена жена. Разбира се, не стана нито грозна, нито уродлива, но вече не беше толкова красива. Само очите ѝ продължаваха да горят. Аз отново се уплаших и поисках да се махна, започнах да разбирам, че тя се опитва да направи нещо с мен. Но бях дал дума и останах на мястото си.

— Ето, така започна това — каза тя.

— Какво?

— Това, което ти почувства, което те заставих да почувстваш. И това въздейства само на хора като теб. Другите нищо не улавят.

— Какво съм почувствал? — досещах се какво има в предвид, но не бях сигурен дали говорим за едно и също. Освен това дразнех се от мисълта, че тя разбра какво си мислех за нея преди няколко минути.

— Ще опитам още веднъж — каза тя и в главата ми не остана нито една друга мисъл, освен за нея.

— Спри — помолих я.

— Дадено.

— Как го правиш?

— Малко са тези, които умеят да го правят. Жената гледа мъжа и ако той ѝ е интересен, биоелектрическата система заработва и променя някои миризми, той ги улавя и вниманието му се засилва.

— А може ли обратното?

— Мъжете също си имат миризмите. Не бързай с изводите, Мик. Ако жената се заинтересува от нещо, то съвсем не е заради мъжката миризма. Както вече казах, умеят го всички, но на някои мъже въздействува не женската миризма, а направо биоелектрическата ѝ система. Миризмата е глупост. Ти например усещаш топлината на огъня. Когато убиваш хора, става същото. Ако ти не умееше да го правиш, Мик, то не би възприемал така силно привличащите ми импулси.

Съвсем естествено не схванах всичко веднага. Бях изплашен. Тя знаеше много за мен, умееше да направи с мен каквото си поиска, но се зарадвах, че жената даваше отговори на въпросите, които ме измъчваха. Например защо убивам хора, въпреки че не го искам. Но когато я попитах, тя не можа да ми обясни.

— Ние едва сега започваме да се познаваме, Мик. В Швеция по този въпрос работи един учен и му изпращахме някои от нашите хора. Прочетохме книгата му и дори някои от нас изглежда я разбраха. Но трябва да ти кажа, че само заради способностите си не ставаме по-умни от другите. Никой от нас не е завършил училището по-бързо от обикновените хора. Само преподавателите, които ни късат на изпитите, кой знае защо, умират скоропостижно.

— Значи и ти си същата като мен! Ти също го правиш!

— Не — тя поклати глава. — Само ако много се ядосам, ако започна да ненавиждам човека и ако се напрягам седмица и дори повече, той може да спечели някоя язва и нищо повече. Ти си на друго ниво, Мик. Ти и роднините ти!

— Аз нямам роднини.

— Имаш и затова съм тук, Мик. Тези хора, още когато си се родил, са знаели за способностите ти. Те са знаели, че ако не ти дадат да сучеш навреме, ти няма само да плачеш, а ще убиваш и ще сееш смърт направо от люлката. И са планирали живота ти от самото начало. Дали са те в приют — нека онези добряци да умират — когато пораснеш и се научиш да обуздаваш способностите си, ще те потърсят, ще ти кажат кой си ти и ще те приберат вкъщи.

— Означава ли това, че ти си моя роднина?

— Не — отвърна тя. — Аз съм тук, защото трябва да те предупредя за тях. Наблюдавахме те дълги години и настъпи този момент.

— Настъпи моментът ли? Сега ли? Та аз петнадесет години убивах хората от приюта! Хората, които се грижеха за мен! Защо не дойдохте и не ми казахте: Мик, ти убиваш хора, сдържай се. Още по-просто бе: Мик, ние сме роднини, с нас си в безопасност. Тогава може би аз не бих се боял от всичко толкова силно и не бих убивал хора. Нима не ви дойде в главата?

Изведнъж забелязах, че тя е изплашена, защото започнах да „искря“ и още миг и... бих метнал целия този смъртоносен поток в нея. Аз отскочих настрани и завиках:

— Не смей да ме докосваш!

Докоснеше ли ме, не бих се сдържал и цялата ми ненавист би се изявила в смъртоносния заряд, който щеше да я прониже, да ѝ превърне вътрешностите в разпокъсана кайма. Но тя се приближаваше към мен, аз се изплъзнах настрани, добрах се до едно дърво, вцепих ръце в него и то сякаш изсмука всичките ми искри. Може и да съм го убил, не знаей, а може да е било прекалено голямо и нищо да не съм успял да му сторя, но така или иначе то издърпа огъня ми и в същия миг тя се докосна до мен. Ръката ѝ ме прегърна през рамото, а устните ѝ до ухото ми шепнеха:

— Мик, ти не ми направи нищо лошо.

— Остави ме на мира!

— Ти не си като тях, нима не разбираш? На тях им харесва да убиват. Извличат полза. Но не могат да стъпят и на малкото ти пръстче. Непременно трябва да се докоснат, преди да убият или да бъдат много близко. Трябва им доста време за въздействието. Те са по-силни от мен, но не могат да се сравняват с теб. Затова искат да те привлекат, Мик, да те използват, но същевременно непрекъснато ще бъдат нащрек. И знаеш ли какво ще ги изплаши най-много? Това, че не ме уби! Това, че си способен да се сдържаш!

— Не винаги успявам. Например, шофьора...

— Ти не си съвършен, но се стараеш, стараеш се да не убиваш. Нима не разбираш това, Мик? Ти не си като тях. Може да ти са кръвни роднини, но не си от породата им и те ще го разберат и когато това стане...

От казаното дотук в мислите ми се врязаха само думите за кръвните роднини.

— Мама и татко... казваш, че ще ги видя?

— Зоват те дори сега и затова трябваше да те предупредя.

— Зоват ли ме?

— Да. Повикаха те на този хълм. Ние също те повикахме, казвам ние, защото сме много, сама не бих успяла да го направя.

— Та аз просто се изкачих на върха, да не стърча на пътя.

— Ха, значи си решил да изкачиш този връх, а преди това да пресечеш шосето. Защо просто не се закатери на другия, по-близкия? Така действа тази способност. Хората винаги са я притежавали, но не са се досещали. Цяла група може да синхронизира биоелектрическите си системи и да повика някого на определено място. А понякога цели нации се обединяват в ненавистта си към някого.

— Защо вие просто не ме убихте?

Тя спокойно ми каза:

— Неведнъж съм те гледала през оптически прицел — лицето ѝ беше съвсем близо до моето и приличахме на любовна двойка, — но не можах да го направя, Мик. Видях нещо особено в теб, защото разбрах може би, че ти се бориш със себе си. Ти не искаш да използваш способността си да убиваш. И те оставих жив. Представях си, че някога ще се видим, ей така, един до друг, ще ти разкажа каквото зная и така ще ти подаря известна надежда.

Помислих си, че има предвид надеждата да узная нещо за родителите си и че ще се радвам да се срещна с тях.

— Прекалено дълго се надявах — казах аз, — но сега нищо не ми трябва. След като са ме захвърлили на произвола на съдбата в приюта, не искам да ги виждам, и тебе също. Нито ти, нито някой друг не си мръдна пръста, когато бяхте в състояние да ме предупредите да не се ядосвам на стария Пелег. Не исках да го убивам, но просто не успях да се овладеея! Никой не ми помогна!

— Ние много спорихме за това. Наистина знаехме, че убиваш, и се опитахме да те укротим. Пубертета е още по-страшен от детството и бяхме наясно, че ако не те убием, ще умрат много хора, най-вече от тези, които обичаш. Такива са всички юноши на твоята възраст: най се сърдят на тези, които ги обичат, но ти... Как ще се отрази това на психиката ти? Какъв човек ще станеш? Някои казваха, че нямаме право да те оставяме жив, дори ако е нужно за изучаването ти. Това прилича на следното: да открием лекарство против рака и да не го даваме на болните, защото сме си поставили за цел да разберем колко време ще издържат. Като онзи експеримент, когато правителствените чиновници бяха решили да не лекуват няколко болни от сифилис, та подробно да проследят последните стадии на болестта. Но други казваха: Мик не е болест и куршумът не е пеницилин. Аз казвах, че ти си особен. Да, съгласявах се те, наистина е особен и убива повече от другите деца. Тях ги застрелвахме, блъскахме с коли, удавяхме, а сега, когато ни попадна най-страшният, ти искаш да го запазим.

Заплаках. По-добре да ме бяха убили. Но имаше и нещо приятно: съществуваха хора, които бяха спорили заради мен и дори някои считаха, че трябва да живея. И въпреки че така и не разбрах до край защо не бяха ме убили, това истински ме развълнува и се разплаках като малко детенце.

Аз плачех, тя ме прегръщаше и така продължи, докато в мен се прояви нейното желание да го направим веднага. Разбрах го и ми стана направо противно.

— Как можа да го помислиш? — казах ѝ. — Не трябва да се женя, нито да имам деца. Те ще бъдат като мене!

Обух си панталоните, закопчах си ризата и дори не се обърнах към нея, докато тя се обличаше.

— Аз бих могла да те заставя — поясни тя. — Бих могла. Твоята способност те прави много възприемчив. Бих могла да направя така, че да загубиш ума си...

— Защо тогава не го направи?

— А защо ти не убиваш, когато можеш да го правиш?

— Никой няма това право.

— Ето, виждаш ли!

— И освен това си по-стара от мен. Поне десет години.

— Не, петнадесет, почти два пъти съм по-възрастна от тебе. Но това никак не е важно. — Може би тя каза: „Това няма значение. Ако си отидеш при роднините, знай, те са подготвили някое мащенце и то прекалено добре знае как да постъпи. Тя така ще те изработи, че сам ще изскочиш от панталоните си, защото точно това ще искат от тебе. Нужни са им децата ти. Колкото се може повече. Ти си най-силен от всички, които са били около тях, и чичо ти Джейк отдавна е разбрал, че тази способност се предава по наследство и може да се плодят такива хора, като коне или кучета. Ти ще бъдеш племенният бик, но когато разберат, че не обичаш да убиваш, че не си с тях и не ще пожелаеш да изпълняваш заповедите им, те ще те убият. Затова съм тук. Предупреждавам те, че те зоват. Ние знаехме, че е настъпило това време.“

Отново не разбрах всичко. Мисълта, че имам роднини, ми се струваше така странна и съвсем не се безпокоях, че те ще ме използват или убият. Най-много в тази минута мислех за нея.

— Та аз можех и теб да убия.

— Можеше, и ми беше все едно — каза тя. — Всъщност не е толкова просто.

— Каж ми как се казваш.

— Не мога.

— Защо?

— Ако вземеш тяхната страна и знаеш името ми, тогава ще ме убиеш.

— На никого няма да позволя.

Тя не отговори веднага, помисли и едва тогава каза:

— Мик, ти няма да разбереш как ме наричат, но запомни добре: Вярвам ти, надявам се, знам, ти си добър човек и никога не си искал да убиваш. Аз бих могла да те заставя да ме обичаш, но предпочетох сам

да избираш как да постъпиш. И накрая, ако бъдеш на нашата страна, ще разбереш и добрите страни на твоята способност.

Работата е ясна, аз също се досетих за това. Когато видях в киното как Рамбо поваля дребните войничета, ми хрумна, че и аз мога така, при това без никакво оръжие. Ако ме вземат заложник, както се случи с Ахил Лауро, никой не би трябвало да се безпокои, че терористите ще останат ненаказани. Набързо ще се озоват в болницата.

— Ти за правителството ли работиш?

— Не.

Значи дори и за войник не съм им нужен. Стана ми жално: там бих могъл да бъда полезен. Но от мен не ставаше доброволец, защото... Наистина, не бива да се явя във вербовъчния пункт и да се представя: аз, виждате ли, изпускам искри и с тях досега съм убил десетки хора. Ако имате нужда, ще направя същото и с Кадафи или Кастро. Повярват ли ти — добре, нали си убиец, не ти ли повярват — кой знае къде ще те натикат.

— Никой не ме е викал — казах между другото. — Ако не бяхме се сблъскали в автобуса с тебе, никъде не бих бягал и щях да си остана при мистър Кайзър.

— Така ли? Защо тогава си изтегли парите от банката? Защо, когато побягна от мен, се спусна към шосето? По него се стига до Медисън и оттам, на автостоп, до Идън?

Как да отговоря, като и сам не знаех защо изтеглих парите. Някак си изведнъж реших: ще закрия сметката и край, дори не се замислих, напъхах тристата долара в хартийки в портмонето и поех наистина към Итън, само че не се замислях над това, както и защо се изкачвам на хълма.

— Те са по-силни от нас — продължи тя. — Затова не можем да те задържим. Ти ще отидеш и сам ще се оправяш. Ние успяхме да те качим на автобуса и после да те примамим на този хълм.

— Защо тогава не тръгнеш с мен?

— Веднага ще ме убият, направо пред очите ти, и то без да ме „развалят“ — просто ще ми отсекаат главата с някое мачете.

— Те знаят ли за тебе?

— Те знаят за нас. Ние сме единствените, на които е известно за тяхното съществуване и които бихме могли да ги спрем. Няма да те мамя, Мик. Свържеш ли се с тях, ти ще ни откриеш — това лесно се

научава. Ти си способен да убиваш на голямо разстояние и ние няма да имаме никакви шансове. Но ако ни подкрепиш, тогава нашата страна ще бъде по-силната.

— Може пък да не искам да участвувам във вашата война и няма да замина за никакъв Итън, а ще тръгна за Уошингтън и ще постъпя на работа в ЦРУ.

— И така може да стане.

— Не се опитвай да ме спираш.

— Нямам такова намерение.

— Разбрахме се значи — изправих се и просто си тръгнах. Този път не вървах по кръг, веднага поех на север, край колата и надолу към железопътната линия. Някакъв тип ме взе на автостоп и с него запрепускахме към окръг Колумбия. И така тази работа свърши.

Изведнъж се събудих. Наближаваше шест часа вечерта. Колата бе спряла и не успях да определя къде се намирам. Изглежда съм проспал целия ден. А онзи тип ми казва:

— Стигнахме! Итън, Северна Каролина.

Едва не замръзнах на място.

— Как така Итън?!

— Беше ми почти на пътя — обяснява ми. — Трябваше да отида в Берлингтън, така малко се отклоних, но поне тези пътища са похубави от автострадата. Въпреки че няма особено да се разсърдя, ако никога вече не карам по 1–85.

И този същият тип бе казал, че има работа в окръг Колумбия! Бил тръгнал от Бристъл и искал да разговаря с някакъв чиновник от някаква правителствена комисия, а сега изведнъж се озоваваме в Итън... Направо глупост, освен ако онази лейди беше права и ме викаха, а когато се заинатих, просто са ме приспали и са направлявали водача. Какво да правя сега? Това си е Итън, Северна Каролина. Изплаших се до смърт... е, малко се изплаших. И си помислих: ако е права, скоро ще се появят родителите ми и най-после ще ги видя.

Преди две години бях избягал от приюта. През това време нищо не беше се изменило. Въобще в този Итън никога нищо особено не се променя, а и градът е някак си не съвсем истински — преди време три селца се обединили в едно, с цел да икономисат средства от комуналните служби. Доста хора и досега смятат, че това са три малки селища. Едва ли биха ми се зарадвали особено, а и аз не исках да се

срещам с никого, с никого от живите. Аз ли ще открия роднините си, те ли ще ме потърсят, във всеки случай тръгнах да навестя тези, за които наистина си спомнях. Надявах се поне те да не изскочат от гробовете си и да ми потърсят сметка.

Лятото си отиваше, дните още бяха дълги, но подухваше рязък вятър на пориви и по небето на югозапад се събираха гъсти буреносни облаци. Нощта обещавахе да бъде прохладна и това напълно ме задоволяваше. От главата до петите бях покрит с прах и малко дъжд би се отразил добре. Влязох в едно кафене, пих кока-кола и тръгнах да посетя стария Пелег.

Малкото гробище близо до старата протестантска черква приемаше не само бели баптисти, а също и черни. То не представляваше нещо особено, просто бяло четириъгълно здание, над покрива му се издигаше невисока игла и пред него се разстиляше зелена ливада, толкова равна и подредена, сякаш я бяха стригали с ножици. Въобще, приятно място. Наблизо нямаше никой. Облаците се сгъстиха и стана порядъчно тъмно. Но нямаше от какво да се боя и тръгнах право към кръста на Пелег. Преди не знаех, че фамилията му е Лънди. Не подхождаше много на чернокож, но като се замислих, реших, че не е за учудване. Градчето ни беше старомодно и стария негър никога не го наричаха по фамилия. Израстнал бе в расисткия юг и до края на живота си не се научи да се нарича мистър Лънди. Така си остана — чичо Пелег, и това си е. Не, няма да разказвам, че ме е прегръщал бащински или се е разхождал, или пък да се е грижил за мен по-особено — от такива неща някои хора пускат по някоя сълзица и си казват: прекрасно е да имаш родители. Той никога не се преструваше на баща. А когато се въртах край него прекалено дълго, ми намираше работа и следеше да я свърша. Дори за нищо друго не си говорехме, освен за работата, която трябваше да свършим, но пред кръста му поисках да заплача и за него се ненавиждах най-много.

Така и не видях, нито чух как са дошли. Дори не долових аромата на мамините парфюми, но когато разбрах, че се приближават, усетих пространството да се наелектризира. Останах неподвижен, без да помръдна или да се обърна, знаех къде са, колко са далече и как само бяха заредени — о, боже! Досега не бях виждал никой да „искри“, освен мен, разбира се, толкова силно. Те направо светеха. Като че ли се погледнах отстрани. Дори когато онази лейди в Роанак

излъчваше желанията си, почти нищо не се забелязваше, а сега те бяха направо като мене.

Може да ви се види чудно, но това развали работата. Аз не исках те да бъдат като мен. Ненавиждах се, че „искря“, а те бяха решили да ми покажат как изглежда един убиец погледнат от страни. Само след няколко секунди разбрах, че те се боят. Припомних си биоелектрическата система, как се мени в нея страхът, как изглежда това, и забелязах колко приличат на мен.

Разбира се, тогава не мислех точно за биоелектрическа система, но усещах, че се боят. Знаех и защо: когато съм зъл, от мен направо се сипят „искри“. Стоях до гроба на Пелег и се ненавиждах така ужасно, че в техните очи би могло да изглежда сякаш се каня да умъртвя половината град. Откъде да знаят, че се ненавиждам? Естествено бе да мислят, че им се сърдя за приюта. И лошо им се пишеше, бих им поразместил червата и на двамата, ако, честна дума, не стоях толкова близо до стареца, когото обичах толкова много. Нима можех да ги убия, когато сянката ми падаше върху неговия гроб?

Накратко, успокоих се, доколкото мога, обърнах се и ето ги пред мен, те двамката: татенцето и мамичка. Трябва да ви кажа нещо — едва се сдържах да не се разсмея. Толкова много проповедници бях видял досега по кутията със синия екран и така им се смеехме, а когато ни показваха Тими Бъкър, направо ни се тресяха коремите, та тя вечно се появяваше с толкова дебел слой „пудра“ на физиономията си, че дори да беше негърка, никой не би се досетил (дори Пелег не се обиждаше, защото той пръв го каза). Мама носеше точно такъв дебел слой козметика. А косите и бяха така опръскани с лак, че направо би могла да работи на някой строеж без каска. И същата изкуствена усмивка, и същите гъсти черни сълзи — тя протегна ръце и си представих: „Слава на Исус Христос“. И тя наистина го каза: „Слава на Исус Христос, това е моето момче“, хвърли се към мен и ме зацелува с навлажнените си устни.

Обърсах се с ръкава и усетих как баща ми се разтrese от кратко нервно напрежение: помисли си, че оценявам мама, и това не му хареса. Признавам си — така беше. Такъв аромат се носеше от нея, сякаш се оказах в парфюмериен магазин. А пък той, баща ми, в неговия хубав син костюм, приличаше на бизнесмен, с нормално постригани коси и изглежда разбираше как трябва да изгледаш в

порядъчното общество. Може дори да се смущава, когато е сред хората заедно с мама. Кой знае? Защо не и каже просто да не слага толкова козметика? Помислих си го и веднага се досетих: такава жена, ако се разсърди, като нищо ще ти натряска някой злокачествен тумор, и това не си заслужава труда да ѝ обясняваш, че лицето ѝ изглежда така, сякаш е спала в дъскорезница направо върху мокри стърготини, и че мирише на развратница. Както казват негрите, „белият боклук“ се познава веднага, в движение, като че ли на шията си носят огромен етикет.

— Радвам се да те видя, синко — каза баща ми.

Трябва да си призная, нямаше какво да им кажа. Та аз дори радост не усетих, когато ги видях. Дете от приюта си представя иначе родителите си, но аз се усмихнах и отново погледнах гроба на Пелег.

— Ти, изглежда, не си удивен от срещата ни? — продължи той.

Аз бих могъл да разкажа за жената от Роанак, но предпочетох да си премълча.

— Чувствувах, че някой ме вика. Досега други хора, които да „искрят“ както аз, не съм срещал, така че щом казвате, че сте ми родители, сигурно е истина.

Мама захихика и му каза:

— Чуваш ли, Джес? Той нарича това „искрене“.

— А ние го наричаме „опрашване“ — отговори той. — Когато е някой от нас, наричаме го „опрашвач“.

— Ти, когато се роди, бе много силен „опрашвач“ — каза мама. — Веднага разбрахме, че при нас не бива да те оставяме. Никой не беше виждал такова „прашно“ дете и татко Лем ни накара да те дадем в приют — преди да съм те накърмила за първи път. Ти не си сукал от майчини гърди... — потта ѝ потече по лицето като мазен поток.

— Достатъчно, Мини — намеси се татко. — Има време да му разкажеш всичко това. Сега не е необходимо.

Прашен? Нищо не разбрах. Това съвсем не приличаше на прах. По-скоро на мънички светещи искрици — и те биваха такива ярки, че аз самият понякога зажумявах, когато разглеждах ръцете си.

— Какво общо има това с прахта? — продължих аз.

— А как те изглеждат според тебе?

— Като искри. Затова и казвам „искрящ“.

— И ние ги виждаме така, но цял живот сме ги наричали иначе и изглежда един човек е по-лесно да се научи наново, отколкото всички останали.

Досега си изясних няколко неща. Разбрах, че лъже, никакви искри не вижда, никакви, за тях това си е прах, както ми го каза. При мен е много по-отчетливо и ярко, и това ме зарадва, защото татко само предполагаше, че и при него полето е същото. Накратко казано: искаше да направи впечатление, че го възприема не по зле от мен. Освен това, не желаше да разбере колко роднини сме, запъна се на някаква цифра — започваше с „п“, но навреме се спря. Петнадесет ли бе, петдесет или петстотин? Числото не беше важно, важното бе, че поиска да го скрие. Те не ми се доверяваха. А и защо трябваше? Както каза онази лейди, аз съм по-способен от тях и освен това те не знаеха колко им се сърдя заради приюта. Би могло да се предположи, че сега най-малко им се искаше да съм на свобода и да убивам хора, особено ако са от тяхното общество.

Така си постояхме известно време, аз размишлявах, те нервничеха, докато мама накрая каза:

— Добре, татенце, нека го нарича както си иска, не бива да му се сърдим.

Баща ми се разсмя.

— Той и не мисли да се сърди. Нали така, синко?

Помислих си: „Те самите не го ли виждат, а?“

Разбира се, че не. Напълно е разбираемо — щом за тях полето е като прах, то трудно долавят различните нюанси.

— Изглежда, ти много не се радваш на срещата — каза баща ми.

— Престани, Джес. Не се натрапвай. Татко Лем ни каза да бъдем внимателни към него и просто да му обясним защо ни се наложи да го махнем извън гнездото толкова малък. Така че — обяснявай. Така заповяда татко Лем.

След тези думи за пръв път се сетих, че собствените ми родители не са искали много да идват на тази среща. Заставил ги е татко Лем. Те, разбира се, е трябвало да се съгласят, защото татко Лем би могъл... Впрочем достатъчно, и до него ще стигна, вие нали така искахте, да разказвам по ред, както се опитвам.

Накратко, татко ми обясни нещата, както онази лейди от Роанак, без да спомене думите „биоелектрическо поле“, а каза, че съм един от

„избраните“ по рождение, че съм отбелязан особено ярко и продължи нататък в същия дух. Още от баптисткото неделно училище бях запомнил какво означава „един от тези, които Господ спаси“, въпреки че не бях слушал Господ да е спасявал някого още при раждането си. Те видели, че съм „прашен“ като тях и ще убия много хора, преди да се науча, да се владее... Разбрах всичко, само накрая ги попитах, често ли оставят децата си така, да ги възпитават други.

— Понякога. Около десетина пъти.

Така ми отговори той, а аз го запитах:

— И винаги ли върви по мед и масло?

Веднага започна да ме лъже. Разбрах това по проблясъците на идващата от него светлина. Не съм и предполагал, че може така да се забелязва и същевременно се зарадвах, че те виждат само прах, а не и искрите.

— Почти винаги.

— Бих желал да се срещна с някой от тях. Сигурно ще има много общо между нас, щом сме расли в приют и сме мислели, че родителите ни не ни обичат. А те просто са се бояли от собствените си деца.

— Те са възрастни и естествено са се разпръснали навсякъде из страната — отговаря ми той, но отново усещам лъжата. Най-важното е, че са лоши родители: няма какво да ми кажат. Разбирам го, нещо крие, а това нещо е важно за него.

Но не настоях повече, просто погледнах отново гроба на стареца и помислих, че той сигурно през целия си живот нито веднъж не е излъгал.

Баща ми започна да нервничи и реши да смени темата.

— Аз не съм изненадан, че те открихме тук — каза той и ме запита: — Сигурно той е един от тези, които си „напрашил“?

Напрашил! Тук наистина се разярих. Тази дума... Излизаше, че бедният стар негър просто съм го „напрашил“... Изглежда нещо в мен се промени и те забелязаха това. Но нищо не разбраха, защото мама веднага ми каза:

— Аз разбира се, синко, нямам никакво желание да те критикувам, но не ни прилича да се възгордяваме от дара Господен. Затова и те потърсихме: да те научим на истината и да ти обясним защо Господ те е призовал сред избраните. И не бива да те хвалим, дори когато поразяваш смъртно враговете си. Възхвалявай за това

Господа наш и благославяй името му, защото ние сме само негови слуги.

Направо ми се повдигаше от тях. Боже господи! Как се разсърдих. Как може такова нещо! Пелег, старият негър, струваше като човек десет пъти повече от тези лъжливи човечета, които ме бяха изхвърлили, преди да опитам майчината цицка. И те считаха, че за ужасните му страдания и смърт трябва да възхвалявам Господа! Богът не ми е много ясен, представям си го някак си напрегнат, потиснат и сериозен, като мисис Бетъл, която ни преподаваше, докато бях малък. Тя умря от левкемия. Нямам какво по-особено да кажа на бога, но ако той ми е дал тази сила, да сразя с нея Пелег, и ако наистина искаше възхвали за това, то тогава аз бих му обяснил какво мисля за него. Само че не им повярвах нито дума. Старецът вярваше в бога и той не би посегнал на този стар негър само за това, че някакъв сополанко се е разсърдил.

Започнах да се отвличам... Именно в този миг баща ми за пръв път се докосна до мен. Ръцете му трепереха. Причини имаше, ако беше преди година, сега вътрешностите му биха се изпълнили с кръв — така се бях разярил. За тяхно щастие от известно време се бях научил да се сдържам и въпреки възбудата си не убивах всички, които ме докосваха, и още нещо — това треперене на ръката, как бе странно, като че ли ме успокои.

Започнах да разбирам каква сила на духа им е била нужна да дойдат на срещата. Та как биха могли да знаят, че няма веднага да ги убия? Въпреки това те дойдоха. А това е вече нещо. Дори ако са тръгнали по силата на заповед. Мама постъпи смело, когато още в началото ме целуна — даде ми шанс да я убия, без да им обяснявам нищо. Може би тази стратегия целеше да ме привлече на нейна страна, но дори и така, постъпката ѝ бе смела. И тя не одобряваше, когато хората се гордееха с убийствата, което също ѝ повдигна реномето. Тя не се уплаши да ми го каже право в очите.

Накратко — прибавих ѝ няколко плюса в повече. Нищо, че изглеждаше като онова плашило Тими Бакър, но при срещата със сина убиец брадичката ѝ трепереше по-малко, отколкото на скъпия ми баща.

Така че успях да се съвзема, а той ме потупа по рамото и се отправихме към колата. Изглежда нарочно бяха дошли с „Линкълн“, да ми направят впечатление. Но в този миг пресмятах само едно, какъв

щеше да стане приютът, ако му паднеха толкова пари, колкото струваше тази кола. Може би щяхме да имаме нормална баскетболна площадка или прилични играчки вместо счупените, които хората просто дават на приютите, да се отърват от тях. Може би щяхме да обличаме здрави панталони без крѣпки по колената. Никога преди не съм се чувствал така беден, както в мига, когато се разположих на кадифената седалка и в ушите ми засвири хай-фи стереото.

В кабината имаше още един човек. Това също бе разумно. Ако бях убил двамата ми родители, то някой трябваше да прибере колата. По отношение на праховитост или искристост той не представляваше нещо особено. Лекичко просветваше и направо пулсираше от страх. Веднага разбрах защо — в ръката си държеше превръзка за очи, явно не трябваше да видя накъде ще отидем.

— Мистър Джой, съжалявам, но трябва да ви завърже очите.

Няколко секунди се правех, че размишлявам. А той се изплаши още повече, реши, че се ядосвам, въпреки че веднага не схванах кой е този „мистър Джой“.

— Това е твоята истинска фамилия, синко — каза татко. — Аз съм Джес Джой, а мама — Мини Райт Джой. Ти, съответно, си Мик Джой.

— Виж ти, каква стана тя! — пошегувах се аз, но те го схванаха като насмешка над фамилията.

Толкова дълго бях Мик Уингър и сега ми се стори направо глупаво да се наричам Джой, при това името наистина си беше смешно. Мама така я произнесе, сякаш трябваше да се гордея с нея. За тях тя означаваше принадлежност към избрания народ. Така че силно се засегнаха, когато се пошегувах. Тогава, да се поуспокоят, разреших на Били, така се казваше този човек, да ми завърже очите.

Колата дълго вървя и доколкото усещах, все по междуселски пътища. Разговорите се въртяха около различни роднини, с които никога не бях се виждал, но които непременно ще ми харесат. В това вървах все по-малко и сигурно разбирате какво имам предвид. Загубеното дете се връща вкъщи и му завързват очите! През повечето време вървахме на изток, защото слънцето светеше или в моето стъкло, или в тила ми, но нищо по-определено не мога да кажа. Те ме лъжеха, непрекъснато криеха нещо и просто се бояха. Така че, както и да се погледне, не бих казал, че ме посрещат с разтворени обятия.

Въобще ми нямаха никакво доверие. Те даже не знаеха какво ще стане с мен по-нататък. Което, между другото, доста напомня как вие се отнасяте сега с мен, и това не ми харесва повече от тогава, но извинявайте, започнах да се жалвам... Искам да ви кажа, че и вие, дали по-рано, или по-късно, също ще обсъждате възможностите: да ме застреляте или да ме освободите, защото в тази килия се чувствавам като мишка в кутия и дълго няма да издържа. Разликата е само една — мишката не може да ви открие с мисълта си и да ви изпрати в подобря свят, докато аз... Така че бързо решавайте: или ми вярвайте, или ме убивайте! Според мен е възможно да ми повярвате, защото ви дадох повече доказателства, отколкото вие на мен.

Накратко, пътувахме почти час и за това време спокойно можехме да се доберем и до Уинстън, и до Грийнсбъроу и до Дънуил, а когато пристигнахме, никой в купето не разговаряше още и ако се съди по бодрото хъркане, Били така си и спеше. Нямах, разбира се, нищо против. Само гледах. „Искрите“ долавях не с очите си, а с нещо друго, „искрите“ ми сами улавяха „искрите“ на другите и така прекрасно знаех кой къде седи в колата и как се чувства. Трябва да ви кажа, че винаги съм умеел да отгатвам разни неща за хората, дори да не „искрят“, и добре се справях, но сега за пръв път се оказах до „искрящи“. Седях си спокойно и наблюдавах как мама и татко си „взаимодействуват“, дори когато не се докосват и не разговарят, помежду им се разменяха импулси на злоба, на страх и на още нещо... Очаквах да се появи любов, но така и не дочаках, а аз познавах това чувство. Те ми приличаха на две армии, застанали на хълмове една срещу друга и напрегнато очакващи примирието. Същевременно се опитвах да забелязам да проучат какво ще направи противника.

Колкото повече разбирах какво мислят и чувстват роднините ми, толкова по-лесно ми бе да разбера какво представлява Били. Когато се научиш да четеш големите букви, с малките също започваш да се справяш и аз сега си спомням, че ми хрумна за възможността да разбирам и хора, които не „искрят“. Появи се тогава и след време се уверих, че съм прав. Постепенно, с практиката, „искрящите“ ги възприемам отдалече, а обикновените по-наблизо, но ги опипвам дори през стените. Всичко това открих по-късно. И дори това, че ме наблюдават с помощта на огледала. Виждам и проводниците на микрофоните в стените.

Накратко казано, тогава в колата за пръв път започнах да виждам със затворени очи формата на биоелектрическата система, цвета ѝ, скоростта ѝ, преплитането, ритъма и т.н. Не мога да преценя правилно ли се изразявам. По тази тема не е писано много. Може шведският професор да е измислил разни научни имена, докато аз съм в състояние да ви разкажа само какво чувствам.

През време на пътуването се изхитрих и накрая съвсем точно знаех, че Били ужасно се бои, но не толкова от мен, колкото от двамата ми скъпи родители. Към мен изпитваше по-скоро завист. Разбира се — боеше се, но и се сърдеше. Отначало предположих, че се навива, понеже се появих неизвестно откъде и съм доста по-„искрист“. Но бързо схванах, че той това не може дори да разгледа, способностите не му стигат да отличи един човек от друг.

Десетина минути шумоляхме по някакъв насипен път от баластра, завихме и тръгнахме по утъпкана пръст, изпълнена с дупки, а после отново се оказахме на асфалт, равен като тепсия, и след стотина ярда се спряхме.

Въобще не чаках — веднага свалих превръзката от очите си.

Наоколо се разполагаше цяло градче. Къщите, петдесет или шестдесет на брой, някои доста големи, почти не се виждаха зад гъстата зеленина. Дърветата ги закриваха плътно.

Наоколо бягаха деца, от малки разрошени сополанковци до юноши на моята възраст. Трябва да ви кажа, че ние в приюта бяхме къде-къде по-чисти. Но тук всички „искряха“! Повечето като Били, с други думи — едва-едва. Веднага ми стана ясно защо са толкова мръсни: трудно ще се намери неразумна мамичка, която да рискува и да пъхне ядосаното си дете във ваната, когато то, ако се ядоса, може да я удари с някоя болест.

Вече беше почти тъмно, около осем и половина, но дори и най-малките деца още не спяха. Те явно им разрешаваха да играят, докато умората ги надвие. Тогава си помислих, че приютът ми е допринесъл и известна полза, поне знаех как да се държа между хората, а не като едно от момчетата, което си смъкна панталонките и започна да полива наоколо. Измъкнах се от колата, а то ме гледа и не смята, че е направило нещо особено. Точно като куче до дърво. Ако бях направил подобна поразия в приюта, здравата биха ме наказали.

Зная добре да се държа с непознати, когато например поискам да ме вземат на автостоп. Но в голяма компания направо се обърквам. Децата от детските домове не ги канят почти никъде, така че няма къде да придобием опит. Накратко, със или без „искри“, държах се сдържано. Татко бе решил веднага да ме представи на чичо Лем, но мама предложи първо да се пооправя след пътуването. Влязохме вкъщи и по най-бързия начин се оказах под душа. Когато излязох от банята, на масата ме очакваше солидна закуска. За такива неща, сандвич с шунка, а до него на фина салфетка се мъдреше висока чаша, пълна с бяло мляко, и толкова студена, че направо се бе изпотила, си мечтаят децата от приютите и смятат, че е прекрасно да имаш мама, която да се грижи за теб. А това, че на вид е различна от манекенката в модно списание — голяма работа, нали си чист и хлябът вкусен. Накрая ми предложиха и кекс.

Това, разбира се, бе много приятно, но същевременно се чувствах и измамен. Много, много бяха закъснели, дявол да ги вземе, много. Да бях на седем години, а не на петнадесет...

Тя се стараеше и нямаше изобщо в какво да я обвинявам. Доядох кекса, изпих млякото и погледнах часовника — приближаваше десет. Вън бе напълно тъмно и повечето деца се бяха прибрали. Тогава дойде татко и каза:

— Отец Лем ми каза, че отдавна ни чака.

Патриархът на семейството ни очакваше на улицата в градинката пред къщата си, седеше в голямо кресло и леко се люлееше. Да бе дебел, не бе, но коремче си имаше. Стар — също не можеше да се каже, че беше, но на главата си почти нямаше косми, освен ниско долу, и то тънички и бели. На вид не бе противен, но устните му — меки, и не ми хареса как ги мърда, когато говори. Впрочем, все едно! И да беше дебел, стар и противен, пак бих го намразил от пръв поглед. Гаден тип! Наистина „искреше“, но не повече от баща ми. Изглежда тук главният не беше този с най-силни способности, които ни различават от другите хора. Помислих си: дали ми е близък роднина? Сигурно ако имаше деца, те биха изглеждали така, че близките им би трябвало веднага да ги убият от милосърдие.

— Мик Джой — обърна се той към мен, — скъпото ми момче...

— Добър ден, сър — казах аз.

— О, виж ти, той бил възпитан. Ние постъпихме правилно, като пожертвувахме толкова много за детския дом. Там отлично са се погрижили за теб.

— Пари ли изпращахте на приюта? — поинтересувах се аз и предположих, че ако действително са превеждали, то едва ли са били прекалено много.

— Да, по нещичко. Достатъчно да стигне за прехраната ти, наема и християнското ти образование. Но нищо излишно, Мик! Ти не биваше да израснеш глезен и отпуснат, напротив, искахме да бъдеш твърд и силен. И ти бе длъжен чрез лишенията да се научиш да изпитваш състрадание. Господ Бог ти е дал чуден дар, велик с оказаната ни милост, дар с необикновена сила и наше задължение бе да се погрижим ти да се окажеш достоен за честта да присъствуваш на Божия пир...

Аз едва не се обърнах — така ми се поиска да погледна къде е тук телекамерата. Говори като истински проповедник по телевизията. А той продължаваше в същия дух:

— Ти издържа първия изпит, момчето ми. Простил си на родителите си за това, че са те направили сираче. Ти се вслуша в святата заповед „Почитай баща си и майка си, че да се продължат дните твои на земята, която, Господ, твой Бог, ти дава.“ Ако бе вдигнал ръка над тях, Господ би те сразил на място. Истина ти казвам: през цялото време ти беше под прицела на две винтовки и ако родителите ти си бяха тръгнали без тебе, ти би се строполил на това гробище за черномуцуности, ибо Бог не търпи непослушание.

Не успях да преценя иска ли да ме предизвика, или просто да ме изплаши, но така или иначе ми въздействува.

— Господ те е избрал да му служиш, Мик, така както и всички нас. Останалият свят няма да го разбере. Но праядо ти Джейк е дорасъл за светлината. Отдавна, още в 1820 година, той забелязал, че тези хора, на които се гневи, напускат този свят, въпреки че той и пръст не е помръднал. Отначало си помислил, че е станал като старите вещици и прави зло на хората в името на дявола да вехнат и умират. Но той е почитал Господа наш и не общувал със Сатаната. Животът му протекъл в сурово време, когато човек лесно можел да бъде убит дори в обикновена свада, но праядо ти никога не е убивал. Дори с юмрук не е ударил. Той е бил мирен човек и яда е криел в себе си, както ни

повелява и Господ в Новия завет. Ясно ти е защо не е служил на Сатаната.

Татко Лем говореше така високо, че гласът му се разнасяше над цялото градче, и скоро около нас се насъбраха хора. Главно бяха възрастни, но имаше и няколко юноши — може би искаха да изслушат проповедта, но по-скоро да ме огледат, та нали, както ми каза онази лейди от Роанак, сред тях няма нито един и наполовина „искрист“ като мен. Не зная разбираха ли го, но аз го виждах. В сравнение с обикновените хора те бяха „прашни“, но спрямо мен... или дори в сравнение с родителите ми те едва просветваха.

— Той, праядо ти, дълго изучавал Светото писание, така искал да разбере защо враговете му умирали или от тумори, или от кръвотечения, или от туберкулоза и вътрешни загнявания и накрая намерил следния стих в Книгата на Битието, където Господ казва на Авраам: „Аз благославям благославящите те и проклинам злославящите те“. Така разбрал, че Господ го е избрал също като Авраам. И когато Исаак предал божие благословение на Яков, му казал: „Да те слушат народите и да ти се подчиняват племената. Бъди господар над братята твои и да ти се подчиняват синовете на твоята майка. Проклинащите те да бъдат проклети. Благославящите те да бъдат благословени!“ И заветът към главата на рода отново се въплътил в праядо ти, ибо който го проклинал, сам бил прокълнат от Господа.

Докато татко Лем цитираше думите на Библията, гласът му звучеше като глас Господен. Трябва да ви кажа, че направо ме обхвана див възторг и усетих, че наистина Господ е дал на семейството ни тази сила. И както каза татко Лем, на цялото семейство, ибо Господ е обещал на Авраам, че децата му ще бъдат повече от звездите на небето, явно че повече, отколкото е знаел старият патриарх, тъй като не е притежавал телескоп. И така, гледай ти, този завет преминал към праядо Джеймс точно както е казано: „...и ще те благославят всички земни племена“. Той седнал и започнал да изучава Битието, че впоследствие да изпълни Божите завети като древните патриарси. Той видял, че те се женили само за свои. Нали помните, Авраам се оженил за Сара, дъщерята на брат си, Исаак — за братовчедка си Ребека, Яков — за сестрите си Лия и Рахил... Праядо ти Джейк изоставил първата си жена, защото тя била „недостойна“ — изглежда недостатъчно

„прашна“, — и започнал да задява дъщерята на брат си, а когато той го заплашил, че ще го убие, ако я докосне дори с пръст, те избягали, а брат му умрял от зараза, както това се случило и с бащата на Сара в Библията. Искам да кажа, че нещата станали по подобие на светото писание. Синовете си оженил за сестрите им и на децата им „прахът“ се удвоил.

Татко Лем събрал мама и татко, въпреки че те расли заедно и никога особено не се харесвали. Той видял, че те са „особено избрани“, което означава — по-„искристи“ от тях нямало. А когато съм се родил, съм станал нещо като доказателство за правотата на татенцето Лем, защото Бог ги наградил с дете, което „праши“ по-силно от камион на селски път.

Най-много го интересуваше не съм ли успял да пръкна някого и направо ме запита:

— Мик, ти проля ли семето си сред дъщерите на Исмаил и Исаав?

Татко Лем забеляза, че не отговарям веднага, и моментално се заяде:

— Само не ме лъжи, синко. Аз виждам, когато ме лъжат.

— Просто се стеснявам да ти кажа, че досега не съм бил с жена.

Татко Лем махна с ръка и едно момиче излезе от тълпата и се приближи. Не изглеждаше зле за тази провинция. Косите ѝ бяха малко поизбледнели, леко се прегърбваше и не бих казал, че е доста спретната, но поне лицето ѝ бе приятно и усмивката ѝ добра. Симпатично момиче, но не и за моя вкус, ако ме разбирате правилно.

Татко Лем веднага ни запозна, тя му беше дъщеря. Това би трябвало да го очаквам. Изведнъж каза:

— Ще се омъжиш ли за този човек?

Тя ме погледна и побърза да отговори:

— Ще се омъжа.

Каза го протичко, усмихна се и се започна отново, същото както с онази лейди от Роанак, само че сега два пъти по-силно, защото лейди едва „искреше“. Застинах като вкоренен на място, а мислите ми — само за едно: как ми се иска, виждате ли, да я разсъблека и да го направя тук, пред очите на всички хора.

Най-важното бе, че ми се нравеше. Чувството бе такова, че не бе леко да се откъсна от него. Но някаква част от съзнанието ми не се

поддаде и сякаш второто ми „аз“ започна да ми говори: „Мик Уингър, безмозъчна твар такава, тя е проста като дръжка за врата, нищо друго няма в нея, а тези хора стоят и гледат как тя те прави на глупак“. И с тази част на съзнанието си започнах да се самонавивам, защото не харесах това, което тя ме заставяше да направя против волята си, и то пред погледите на всички, а най-много ме ядоса, че татенцето Лем стои, гледа дъщеря си и мен с поглед на човек, вперен в мръсно списание.

Но работата е в това, че щом се ядосам, започвам да искря повече и виждам по-ясно как тя го прави, сякаш магнит ме привлича. И щом в главата ми се появи думата магнит, събрах искрите си и... Тя, както и преди, искреше, но всичко се връщаше обратно в нея и почти в същия миг като че ли изчезна. Разбира се, още я виждах, но почти не я забелязвах.

Татко Лем скочи и всички наоколо заохкаха. Съвсем разбираемо момичето престана да ми изпраща искрите си, падна на колене и веднага започна да повръща. Изглежда или има слаб стомах, или аз се бях престарал.

Казано по-накратко, трябваше да ѝ помогнат да стане, защото краката не я държах. Тя си изтърва нервите, разплака се и завика, че съм отвратителен урод, от което ми стана малко обидно, въпреки че в този миг аз бях по-изплашен от нея.

Татко Лем изглеждаше като самия гняв Господен.

— Ти отхвърли святото тайнство на брака! Ти отблъсна девицата, която Бог ти е предназначил за жена!

Трябва да ви кажа, че тогава още не разбирах всичко, иначе не бих се боял така силно. Но кой го знае, минаваше ми през главата, ами ако сега ме убие с рак?

Не се съмнявах, че може да заповяда на хората си, просто да ме нападнат и пребият до смърт. Имаше за какво да се изплаша. Бързо трябваше да измисля нещо и да го успокоя, успях, и то не чак толкова лошо: свърши работа...

Напълно спокойно, като употребих напълно силите си да се сдържа, им казах:

— Тази девойка е недостойна за мен — не напразно толкова време бях гледал на различни проповедници по телекутията, в паметта ми нещичко бе позаседнало и аз заговорих с думи от Библията. — Тя

не е достатъчно благословена да ми стане жена. Далеч е дори от мама. Господ сигурно ми е приготвил нещо по-добро.

— Вярно е — каза татко Лем и сега това не беше проповедникът, гласът му бе тих и спокоен. — Ти мислиш, че не зная? За всичко са виновни проклетите деца на Исаав, Мик... Родили се бяха пет момиченца, много по-прашни от нея, но се наложи да ги дадем за отглеждане в други семейства, защото приличаха на теб, и дори да не желаеха, те просто биха убили родителите си.

— Но вие ме върнахте?

— Ти остана жив, Мик, така че ни беше доста по-лесно да го сторим.

— Вие имате предвид, че никоя от тях вече?...

— Децата на Исаав — повтори той. — Те застреляха три, едно удушиха, а тялото на петото така и не намерихме. Ни едно от тях не навърши и десет години.

Веднага си спомних лейди от Роанак. Каза ми, че неведнъж ме е гледала през оптическия прицел. Но ми е запазила живота. Защо? Така и не разбрах. Особено ако ме държите затворен до края на живота ми? Същия успех щяхте да постигнете, ако ми бяхте простреляли главата на шест години, веднага ще ви издиктувам дълъг списък от имена на хора, които биха останали живи. Накратко, ако не ме пуснете, няма за какво да ви благодаря.

На татенцето Лем казах, че нищо не съм знаел, много ми е жал и напълно му съчувствувам.

— Мик, ти си прав да бъдеш разочарован, защото Господ Бог те е облагодетелствувал с велика сила. Но, кълна ти се, от нашите момичета на удобна възраст за брак дъщеря ми е най-достойна. Не се опитвам да ти я връча само защото е моя дъщеря — би било истинско светотатство, а аз непоколебимо служа на Бога. Хората наоколо ще потвърдят, че тя е най-достойната.

Щом е най-добрата, то, помислих си, законите против кръвосмешението не са измислени напразно.

— Тогава — продължи татенцето речта си, — си заслужава да почакаме, навярно ще се открие някоя по-млада, за която си заслужава след време да се ожениш.

Припомних си историята на Яков, която бяхме минали в неделното училище, и понеже те непрекъснато я спрягах, побързах да

се намеся:

— Нали помните, Яков е чакал седем години, преди да се ожени за Рахил. Аз ще бъда достатъчно търпелив и ще изчакам.

Това му направи впечатление.

— Ти криеш пророка в душата си, Мик. Не се съмнявам, че когато Бог ме повика, ти ще заемеш мястото ми. Но се надявам да си спомниш, че преди Рахил Яков е взел за жена по-голямата ѝ сестра Лия.

Урод мръсен, помислих си, но премълчах. Само се усмихнах и казах, че ще запомня това и можем да поговорим и утре, а сега е вече късно, уморен съм, доста неща изживях напоследък и трябва да ги осмисля. Накрая съвсем се развихрих — по библейските работи — и добавих:

— Яков, преди да сънува стълбата, е легнал да спи.

Тълпата се разсмя, но татенцето още не се успокои. Съгласи се, че със сватбата може да се почака, но едно нещо би желал да изясни веднага. Погледна ме в очите и каза:

— Мик, ти трябва да избереш! Господ е казал: който не е с него, той е против него. Исус е казал: днес избири на кого ще служиш. И Мойсей е казал: „Като свидетели пред вас призовавам небето и земята; живот и смърт ти предлагам, благословение и проклятие. Избери живота, така ще живееш ти и потомството твое“.

Така си и мислех, по-ясно не можеше да го каже. Дадох ми възможност да избирам: или да живея сред избрания народ, сред чорлавите и нечисти деца, където ще ми заповядва този гнусен старец, или да си отида и по пътя да ми пръснат главата с някой куршум, или да ме напрашат с рак, така и не знаех как ще решат, бързо или бавно да ме затрият. Всъщност най-добре би било да е бързо, иначе мога да пролея семето си сред дъщерите на Исаав.

Обещах, колкото се може по-искрено, че ще служа на Господа и ще живея сред тях до края на дните си. Вече ви казах, че не знам дали татко Лем усеща лъжата, но той се усмихна и сякаш ми повярва. Но аз си знаех, че е лъжа, което означава, че и той не е повярвал и както обичаше да казва синът на мистър Кайзър, потънал съм до шия в калта.

Наистина той се постара да скрие разочарованието си, усмихваше се, външно не трепна и не се издаде, но знаеше, че нямам намерение да прекарам дните си сред тези откачени, които подхвърлят

сестрите си и са така невежи, сякаш продължават да живеят в началото на миналия век. Това означаваше, че вече е намислил да ме убие, и то не някъде в далечното бъдеще, а съвсем скоро.

Впрочем по-добре да ви кажа истината, усъмних се, че ми е повярвал едва когато се запътих към къщи. Мама ме заведе в чиста стая на втория етаж, подаде ми чиста пижама и пожела да вземе дрехите ми и да се погрижи за тях. Тогава си помислих, че те може да ми потрябват тази вечер. И се спречкахме с нея. Тя ми ги върна, понеже се изплаши, че мога да ѝ направя нещо.

Мама излезе и чух стъпките ѝ по стълбата надолу. Побързах да се облека, обуя и така се пъхнах под одеялото. Често бях прекарвал нощите на улицата и сега не усещах неудобство, че съм облечен. А виж, това, че съм с обувки в постелята, направо не ми даваше мира.

Лежах така на тъмно и се опитвах да измисля нещо. Изведнъж разбрах, че виждам в тъмнината. Не с очите, разбира се, а усещах как наоколо се придвижват хора. Отначало това не беше отчетливо, но поне усещах близките си, тези вкъщи. Възприемах сигналите им било в съня им, било при помръдването им. Неочаквано разбрах, че винаги съм усещал хората, но преди не съм го съзнавал. Те не искряха, но ги знаех къде са, като сенки, които плават някъде из мислите ми.

Постъпих почти като Диз Рийдъл, който на десет години за пръв път постави очила и записка от радост, защото видя наоколо толкова много нови неща. Сигурно и преди ги е виждал, но в повечето случаи не е знаел какво е. Например рисунките на монетите, усещал е релефа, но едва с въоръжени очи е забелязал рисунките, надписите и всичко останало.

С мен се случи същото.

Видях в главата си цялостна картина. На отделни места имаше хора. Колкото повече се стараех, толкова повече виждах. Но стените ми бяха и няха представа къде са — на улицата, в кухнята или банята. Наложих се да мисля напрегнато и това ми поглъщаше силите. Единствено ми помагаше електрическата мрежа, и то ако бе под напрежение — тогава виждах бледа и тънка линия, едва забележима, и не бе кой знае какъв ориентир, но поне ми помагаше да разбере къде са стените.

Не успях да ги разпознавам, но можех да отгатна кой какво прави. Например кой спи, кой не спи. Не ми беше ясно къде са

възрастни, къде деца, защото ги усещах по яркостта, а не по размерите и по същия начин разбирах кой е близо и кой — не.

Признавам си, провървя ми, че си поспах, докато ме докарваха насам. Всъщност провървя не е точната дума, защото съвсем нямах намерение да посещавам Итън, но поне си отспах, събрах сили и сега мога да изчакам, докато всички си легнат.

В съседната къща видях няколко души. Не разбрах веднага, кой какъв е, трима от тях яката „искриха“ и отначало си помислих, че са просто по-близо до мен, едва после съобризах, че това навярно са родителите, татенцето Лем и още някой. Накратко казано, известно време се съвещаваха и после, с изключение на татенцето, се преместиха в нашата къща. За какво бяха разговаряли, не ми стана ясно, но ги усещах изплашени и зли. И още нещо, но най-вече изплашени. Аз също се изплаших здравата и с труд се успокоих, иначе можех да убия някого без да искам. По такъв начин хем се сдържах, хем не се зареждах с „искри“ и нека те си мислят, че наистина спя. Отначало смятах, че ще се качат направо горе и веднага ще ме убият, но не стана така, те се спряха долу и само един се изкачи на втория етаж, премина през всички стаи, освен моята, събуди спящите и те слязоха на първия етаж, а после излязоха на улицата.

Това съвсем ме изплаши. Съмненията ми се изпариха — те си предпазваха хората от „искрите“ ми, когато се нахвърлят върху мен. Това, помислих си, има и добрата страна, страхуват се и правилно. Удрях силно и по-далече от тях. Освен това, те сигурно бяха разбрали, че когато върнах дъщеричката на татенцето и тя се опита да ме „напраши“, аз съумях да отразя гнева ѝ. И още нещо, те не знаеха на какво друго съм способен.

Аз също тогава не знаех. Най-после всички излязоха навън, освен онази компания на първия етаж. Край сградата също имаше хора, може би ме следяха, може просто да са били любопитни, но сметнах, че да бягам през прозореца не си струва усилията.

Някой отново тръгна по стълбите нагоре. Други на етажата нямаше, така че идваше за моята душа. Сам се изкачваше, но никак не ми беше приятно — всеки възрастен мъж с известно умение да борави с нож леко би се справил със задачата. Аз все още си бях недорасъл юноша, неукрепнал, поне така си представях, а освен това в приюта много-много нямаше за какво да се бием. Е, разменяхме си по някой и

друг юмрук на двора, но нима това е сериозно? За миг съжалих, че вместо да седя над учебниците и да си пълня главата с неща, които бяхме пропуснали в неделното училище, по-добре щеше да е да се бях записал да изкарам курс по „кун-фу“. На мъртвия нито математиката, нито другите науки са му необходими.

Най-неприятното от всичко бе, че не го виждах. Може пък те просто да са махнали децата от къщи, та когато се разиграят, да не ме събудят. Може би искаха да ми направят добро. А този на стълбата се изкачваше да провери, дали нещата са на ред, или да донесе чисти дрехи, или кой знае какво. Аз не бях сигурен, че искат наистина да ме убият — и как тогава да го „наискря“, щом не съм уверен? Но ако пък идва с такива намерения, то разбира се, е най-добре да се справя с него, преди да стигне до мен.

Не ми оставиха време дълго да се колебая. Докато лежах и мислих, той се изкачи горе, приближи се до вратата, натисна дръжката и влезе в стаята. През това време се стараех да дишам тихо и равномерно, като истински спящ и още да не „искря“ прекалено силно. Ако само ме проверява, сега ще си тръгне.

Но той остана.

Човекът се движеше бавно и много тихо. Стараеше се да не ме събуди. И беше така уплашен, че веднага разбрах — тук не е да ме завива с одеялото или да ми пожелае лека нощ.

Поисках да изстрелям заряд „искри“, но тях ги нямаше. В случая аз не се гневях и направо бях неспособен. Никога преди не съм се опитвал да убия някого специално с умисъл, винаги се е случвало да го сторя в миг на раздразнение и когато изгубвах нервите си. А сега стремежът да бъда спокоен така ми действа, че нищо не можех да направя. Не бях изработил нито една излишна „искра“, само около мен се разпростираше обикновената светеща сянка, а той вече бе съвсем близо и нямах време да чакам, затова просто се търкулнах от леглото. Постъпих може би глупаво, тръгнах към него и така се подложих на ножа, но нали не бях сигурен, че наистина има нож. Смятах да го блъсна или дори да го съборя на пода.

Така и стана — сблъскахме се, аз паднах, но той се задържа прав и дори успя да ме удари в гърба. Не ме заболя много, преди всичко пострада ризата ми, но ужасно се изплаших и на четири крака запълзах настрани. Нито капчица светлина не се процеждаше през

прозореца и се намирахме в нещо като плътно затворен шкаф. Нито аз го виждах, нито той — мен. По-точно казано аз нещо виждах или поне чувствах къде е, а и сам „искрих“ така силно, че и той би трябвало да ме вижда, освен ако бяха изпратили някой с изключително слаби възможности.

За мое щастие, оказа се така. Човекът просто бягаше из стаята, размахваше ножа — чувах свистенето му — и се надяваше случайно да ме прободне. Иначе просто не ме виждаше.

През цялото това време се опитвах да се ядосам и нищо не ставаше. Само с желание никога няма да се разсърдиш, освен ако си добър артист, но аз не съм такъв и няма да бъда. Ще бъда съвсем кратък, бях изплашен, „искрях“, но не бях в състояние да му изпратя импулс. И колкото повече мислех за това, толкова по-спокоен ставах.

Сякаш цял живот автоматът е висял на шията ми и понякога, ей така, случайно изпращаш в другия свят хора, на които не желаеш злото, а когато ти е наистина нужно да се защитиш с него, той засича.

Напълно престанах да се ядосвам. Седях си там на пода, очаквах скоро да ме убият и разбрах, че най-после съм се научил да се сдържам, не размахвам жилото на смъртта наляво и надясно, вече никак не ми се искаше да се самоубивам, но точно в този момент други се канеха да ме довършат. Само че нервите не им стигаха да го направят открито и бяха изпратили човек да ми пререже гърлото.

Скъпите ми родители, дете толкова години не ме бяха виждали и аз тях, също бяха на онова съвещание, където се решаваше въпросът за моя живот. По дяволите, татенцето и сега чака долу, стои си тихичко и се надява убиецът да слезе и да каже, че с мен е свършено. Дали някога ще ме оплаква? Няма го значи детенцето ми на този свят... Лежи, Мик, във влажната земя и мир на душата ти...

И тогава се разлютих яката. Колко просто било. Не трябвало специално да се настройваш, само си помисли за нещо, което ще те ядоса. Дотогава такъв страх бях насъбрал, че „искрях“ достатъчно ярко, а сега към него се прибави и яростта и в мен се насъбра прекалено много енергия, отколкото ми бе нужна. Първият импулс получи не този с ножа, който продължаваше да обикаля стаята, огненото кълбо се стрелна през пода и попадна в скъпото ми татенце. Веднага чух вика му. Той бе усетил всичко и аз го усетих. Та нали нямах никакво намерение да го правя? Срегнахме се само преди

няколко часа, но той ми бе баща, а досега заради мен бе преживял толкова много. Не исках да го убивам, повярвайте ми, ей Богу. Та това е направо диващина.

После сякаш ослепях. Помислих си, че това е импулсът отговор, но бързо схванах, че е запален полюлеят в стаята. Най-после нождържачът бе съобразил, че на светло по би се справил със задачата си. За мое щастие и той бе заслепен, иначе веднага би ме пронизал. Докато премигваше, аз се изтъркалях в най-далечния ъгъл на стаята. Трябва да ви кажа, че не съм герой, но в онзи миг си помислих да го нападам.

Идеята се появи някак си сама, подсказаха ми я проводниците в стените и бягащият по тях ток. Там има електричество и онази лейди от Роанак ми бе споменала за моята „биоелектрическа система“, така че реших да опитам. Може пък нещо да се получи?

Първоначално смятах по някакъв начин да съединя жиците, да направя късо, но вътре в мен толкова електричество нямаше. Тогава защо да не се включа в мрежата и да добавя енергия към собствения си импулс, но навреме се опомних, това бе все едно да седна на електрическия стол. Може и да успееш, но ако бях сгрешил, то със сигурност умирах.

Нещичко бих могъл да направя. На масичката до леглото стоеше нощна лампа. Светкавично смъкнах абажура и го запратих в онзи тип — той си стоеше още до вратата и съобразяваше що за вик се разнесе долу. Хванах стойката и разбих крушката — полетяха искри и стъклени парчета.

Държах лампата като тояга, та той да помисли, че тъй искам да я използвам. Навярно, ако планът ми се провалеше, така щях да постъпя — с нея да се опитам да избия ножа от ръката му. Но докато убиецът ме гледаше и се готвеше да се хвърли напред, аз някак си безцелно отпуснах лампата с изпочупения край върху леглото и започнах да използвам натрупалите се „искри“. Не биваше да метна заряда в онзи тип, защото можеше, както бе с шофьора на автобуса, да умре след шест месеца от рак, но дотогава щях да предам Богу дух през многочислените дупки в иначе хубавата ми кожа.

Накратко, „заискрих“ и ги подгоних по ръката си, а после по лампата и се получи сякаш разтягах собствената си сянка. Успях! На счупения връх се натрупа силен заряд, а докато още се събираше,

мислех си за татенцето Лем, който реши да ме убие, защото сметнах дъщеря му за уродлива и как ме принуди да убия баща си, въпреки че го познавах по-малко от половин ден и през цялото това време се зареждах, зареждах...

Накрая искрите започнаха да прескачат върху завивката, истински искри, които не просто чувствувах, но и виждах. След две секунди постелята пламна и аз веднага размахах лампата, шнурът изскочи от контакта и аз я запратих по убиеца. Той инстинктивно се наведе, тогава сграбчих пламналата завивка и се хвърлих върху него. Не знаех на кого първо ще се запалят дрехите, но помислих, че ще го изненадам и той няма да успее да ме ръгне с ножа през покривалото си. Така и стана. Веднага пусна ножа и се опита да смъкне от себе си завивката, в което не успя напълно. Тогава побягна към вратата, аз подложих крак и човекът се просна на пода, като продължаваше да се сражава с нещастното покривало.

Хванах ножа и го ударих отзад, по крака. Острието се оказа наточено като бръснач, а може и да съм бил прекалено ядосан и уплашен и да съм рязнал по-силно, отколкото ми се стори, но през раната се видя бялата кост. Бликна кръв. Огънят се прехвърли на пердетата. Шансовете се увеличават, помислих си, те ще започнат да гасят пожара, а аз ще изчезна нанякъде през това време.

А още си помислих, че далеч няма да отида, ако изгоря заедно с къщата, и разбрах, че убиецът вече гори.

Това му сторих аз и го направих по същия страшен начин, както рака. Но ми беше все едно, досега бях убил толкова народ, че сега дори не ме засегна, че иска мен да убие, и не изпитвах никаква жалост, защото на стареца Пелег не му бе по-добре. Да си призная, като че ли ми стана по-леко — сякаш се бях разплатил за смъртта на негъра, макар и двамата да ги бях убил аз. И ако ме попитате, как съм се разплатил за Пелег, като съм убил още един човек, то ще ви кажа, че в това все пак има някакъв смисъл — та нали по тяхна вина израснах в приюта, а не сред своите. Може би смисълът е в това, че този тип си заслужава смъртта, а бедният старец — не, и който я е заслужил, трябва да умре от същата страшна смърт. Не знам. Тогава не размишлявах за това. Просто чувах как вика и дори не исках да му помогна. Но и не злорадствувах и не мислех: „Гори, гори, мръснико, това си заслужил“. И в същото това време чувствувах, че не съм човек,

а чудовище, както винаги досега. Подобно на филм на ужаса. Садистът убиец се търкаля по пода, гори и вика, а чудовището си стои сред огъня и нищо му няма.

Огънят дори не ме опърли. Наоколо гори, а пред мен пламъците се разтварят и отстъпват — така много са искрите от ненавист към самия себе си, че не им позволяват да се приближат. Оттогава често си мисля за това. В смисъл, че онзи учен, шведът, не всичко знае за биоелектрическите работи. Може би когато прекалено силно се разяря и започна да изпускам мощни „искри“, се получава така, че никой не може да ме убие. Може би затова някои генерали в гражданската война са яздели сред облаци куршуми, или пък един друг генерал от втората световна война? Нищо не им се е случило. И изобщо не зная. Когато реших да бягам и отворих вратата, гореше самата тя и цялата стая. Просто я отворих и излязох в коридора. Ето, сега нося превръзка на ръката си, която доказва, че нагорещен метал без вреда не мога да хващам, но иначе нито един човек не би оцелял там и не би излязъл, а на мен дори косъмче не се запали.

Не знаех има ли още някой вкъщи, но побягнах надолу. Да откривам хората по искрите ми бе непривично и дори не се усетих да проверя. Просто слязох с окървавения нож в ръка. Оказа се, че той не е нужен, всички бяха изчезнали далеч преди да се окажа на първия етаж. Освен баща ми. Лежеше на пода в гостната, свит на четири, главата му в локва от повръщане, а задникът — в кръв, и целият се тресе, сякаш е на северния полюс. Аз наистина го бях убил, защото вътре в него сигурно не беше останало и едно здраво място. Най-вероятно дори не ме забеляза. Но беше мой баща и дори чудовище не би оставило баща си в огъня. Поисках да го измъкна на улицата и го хванах за ръцете.

Забравил само едно — зареден бях до краен предел. Щом го докоснах, и искрите побягнаха и направо го обвиха. Никога преди подобно нещо не бях преживявал — той целият засвятка, сякаш бе част от мен и потъна в сиянието ми. Това съвсем не исках, но бях забравил, че в такова състояние не бива да го докосвам. Желаех да го спася, опитах се, а вместо това такъв заряд му треснах... Повече не издържах и завиках.

Въпреки всичко измъкнах татко на улицата. Той бе напълно отпуснат, но дори и да го бях убил, като му превърнах вътрешностите в трептящо желе, то не желаех да го оставя така в горящата къща.

Мислех си за това и за още нещо, че трябва да се върна обратно в къщата, да изкача стълбата, да запламтя сам и да умра. Но както се досещате, нищо подобно не сторих. Наоколо викаха:

— Пожар! Пожар! Не се приближавайте!

Тогава реших, докато още не е късно, да изчезвам. Тялото на баща ми остана да лежи в тревата пред къщата. Стори ми се, че чух изстрели, но може би това бяха трясъците на горящите дървета — кой знае? Заобиколих къщата и затичах към пътя, а когато насреща ми попадаха хора, те се разбягваха настрани, защото и последният глупак в селото можеше да види искрите ми — до такова състояние бях стигнал.

Тичах, докато, свърши асфалтът. Нататък се виеше пращен междуселски път. Луната се забули в облаци и почти нищо не виждах наоколо. Често налетях на храсти. По едно време се спънах, паднах и преди да стана, погледнах назад. Огънят бушуваше. Гореше цялата къща и дърветата край нея. Дъжд отдавна не беше валил и дърветата бяха така сухи, че скоро няма да остане нито един здрав дом. Появи се надежда, че те, загрижени за имуществото си, няма да ме гонят.

Глупаво е, нали? Щом като бяха решили да ме убият, само защото отхвърлих дъщерята на Лем, то какво трябваше да очаквам сега, когато запалих цялото им тайно градче? Узнаят ли накъде съм побягнал, то такава потеря ще пуснат по петите ми, че направо ще ми провърви, ако ме застрелят веднага.

Да става каквото си ще, помислих си, ще тръгна направо през гората и някъде ще се скрия, но веднага се отказах, като реших, когато видях светлини на фарове, веднага да се махна от пътя. Неочаквано пътят свърши и се оказах сред дървета и храсталаци. Върнах се назад и потърсих отклонението. Лутах се като слепец, често губех издълбаните коловози и така продължи, докато не видях да святкат фарове. Там, в градчето, горяха вече три къщи. Те явно бяха разбрали, че това е краят му, и като бяха оставили няколко души да измъкнат децата на безопасно място, бяха тръгнали да ме гонят. Поне аз бих постъпил така и дяволите да вземат рака, с всичките едновременно не бих се справил.

А аз дори не можех да намеря пътя. Когато колите им се приближат, ще бъде вече късно да бягам...

Тъкмо се наках да потъна в гората, и право пред мен, съвсем близо, светнаха фарове. От страх едва не напълних гащите. „Край —

помислих, — след малко ще ти светят маслото, Мик Уингър“.

Изведнъж ѝ чух гласа:

— Мик, идиот такъв, защо седиш още там на светлото? Идвай бързо насам.

Това бе тя, лейдите от Роанак. Тогава така и не успях да я видя, но познах гласа ѝ, стегнах се и затичах към колата. В действителност пътят не свършваше тук, а само се отклоняваше встрани.

Скочих на вратата — така и не разбрах що за марка беше тази кола, може би „Блейзър“, с четири водещи колела, но тя се оказа затворена. Тя завика да се качвам по-бързо, аз виках, че не мога да отворя, но накрая вратата се разтвори и успях да се изкатеря вътре. Тя даде заден ход, обърна така рязко, че преди да затворя вратата, едва не паднах навън, а тя вече ми казва:

— Слагай коланите!

— Ти следи ли ме? — попитах аз.

— Не, просто си правя екскурзия за опознаване на местността. Дявол да те вземе, слагай по-бързо тези проклети колани.

Най-после се вързах и погледнах назад. На миля след нас пет-шест фара осветяваха гората и полето.

— Отдавна търсихме това място — продължи тя. — Предполагаме, че обитават окръг Рокенхейм. Здравата сме сгрешили.

— Сега къде сме?

— Окръг Айлъманс.

Точно тогава сякаш се разтърсих:

— Да върви всичко по дяволите! Аз убих баща си!

— Мик, само не ми се сърди, не се ядосвай. Извинявай. Успокой се. — Изглежда за нищо друго не можеше сега да мисли, само да не се ядосам и да не я убия случайно. Но трудно ми е да я съдя, защото този път да се справя със себе си се оказа трудна работа.

Ако не бях се сдържал, веднага щях да я убия. А и ръката ми ме заболя поради нагорещената дръжка и болеше все по-силно и по-силно.

Тя умееше да кара кола.

На по-острите завои ѝ се налагаше да натиска яко спирачката, гумите се плъзгаха по настилката, занасяхме се така настрани, че всеки път виждах приближаващата се катастрофа, но ни се разминаваше и продължавахме да летим по-нататък.

Просто не ми останаха сили да преживявам. Затворих плътно очи и се опитах да се успокоя, но отново видях татко да лежи окървавен на земята и въпреки че го ненавиждах още от първия поглед, ми стана неприятно — нали ми беше баща. И другият — онзи който изгоря в стаята — тогава съвсем не ме трогна, а сега, в колата, се изплаших, ядосах се и се намразих още повече отпреди. Едва се съдържах, но искрите не можех да изстрелям и много ми се искаше да умра. Сетне загрях, че бандата, която ни преследваше, е буквално по петите ни и дори ги усещам. По-точно работата бе не в близостта им, колкото в това, че бяха разявени и от тях се сипеха „искри“, както никога преди. Тогава се реших: щом са близко, мога да се разредя — и метнах целия си заряд. Не знаех уцелих ли някого, но поне го направих тъй, че жената до мен не пострада.

Скоро под колелата се появи асфалт и едва тук разбрах какво представлява наистина бързо и бясно каране, онова досега бе просто едно пълзене по земната повърхност. Тя бе настъпила до дупка педала на газта, вглеждаше се в завоя и щом излезеше от него, веднага изключваше фаровете — направо да полудееш от страх, но си имаше смисъл. Те ни преследваха по светлината и така за известно време ни изгубваха от погледа си. Освен това, не знаейки точно къде е завоят, те биха могли да излетят извън шосето или най-малкото да се забавят. Ние, разбира се, също... но тя явно добре преценяваше как да постъпва.

По едно време излязохме на прав участък с кръстовище. Помислих, че ще завие, но тя продължи направо в непрогледния мрак. Започнах да си представям как се размазваме при някой удар, но в този миг жената отпусна педала на газта, натисна спирачките, подаде ръка през прозорчето и замига с едно фенерче.

Скоростта ни бе още достатъчно висока, но кратката светлина бе достатъчна да видим, че следващият завой е по-далеч, отколкото си мислих. Тя отново наду мотора и без да забавя ход, мина следващия завой, после по-следващия и всеки път мигаше с фенерчето и едва след третия завой отново включи фаровете.

Веднага погледнах има ли някой след нас.

— Изгубиха ни!

— Ти по-добре знаеш.

Протегнах назад полето си и се опитах да разбера къде са преследвачите ни. Едва ги усетих, въпреки че бяха силно заредени.

— Те се движат по различни пътища.

— Следователно някои от тях са ни изгубили — каза тя, — но не всички. Нали разбираш, те лесно няма да се откажат.

— Напълно го разбирам.

— Ти си първата им награда.

— А ти си дъщерята на Исаав.

— По дяволите! Аз съм прапраправнучка на преподобния Джейкъб Джой, първия човек, който успял да открие в себе си биоелектрически способности. Това е все едно и също да си висок и силен и следователно можеш добре да играеш баскетбол. Просто природен талант и нищо друго в повече. Той се побъркал от различни мисли и идеи за „богоизбрания народ“, заел се с кръвосмешение в семейството и... те си останали само най-обикновени убийци.

— А по-нататък?

— Ти не си виновен. Никой на нищо не те е научил. И аз в нищо не те обвинявам.

Но работата е там, че аз се обвинявах!

— Те са просто тъмни и неграмотни хора — продължи тя. — На дядо ми дотегнало да чете библията и да убива чиновниците от държавните ведомства, които им пречели, поискал да разбере, какви сме ние и защо сме такива. А освен това не искал да се ожени за момичето, което му избрали, защото, представи си само, той не бил достатъчно „прашен“. Трябвало да се крие. Търсили го, преследвали го, опитвали се да го убият, но той успявал да се спасява и да избягва. После се оженил. Следвал медицина. Възпитал в децата си убеждението, че непременно трябва да разберат тази сила. Та тя е като в старите приказки за вещиците, които, щом се разсърдят, викат злите сили и ги насочват към човека. Може би роднините ни дори не знаят как се прави това. Примамва ги това, че къде по-добре, къде по-зле, всички го правят. Хората на Чичо Лем са по-напред, защото при тях се провежда целенасочена селекция. Ние трябва да ги спрем, разбираш ли това? Трябва да им попречим напълно да овладеят способностите си. Защото сега знаем повече за тях. Тук всичко е свързано с методите на самолечение. В Швеция вече са пробвали да лекуват рак с помощта на променлив ток. Рак, разбираш ли? Правата противоположност на

това, което си правил ти. Но принципът остава същият. Ако хората на Чичо Лем се бяха научили да управляват способностите си, то те биха могли да станат не убийци, а лечители. Може би това не трябва да се прави със злоба, а с любов?

— А малките момиченца в приютите също ли убивахте с любов — попитах аз.

Тя не отговори нищо и продължи да гони колата с пълна скорост.

— По дяволите! — каза след известно време. — Започна да вали дъжд.

Асфалтът се измокри и ние намалихме малко скоростта. Погледнах назад — отново засвяткаха фарове. Наистина бяха далече, но нали ги видях.

— Те ни настигат.

— По този път не мога да карам по-бързо.

— Дъждът и тях ще забави.

— При моя късмет — едва ли.

— Пожарът, там в градчето, сигурно ще угасне.

— Това вече няма никакво значение. Те ще се преместят на ново място. Ти си с нас и те знаят, че сме ги засекли.

Аз се заизвинявах, че съм им причинил толкова неприятности, а тя ми каза:

— Ние не биваше да те оставим да загинеш. Аз трябваше да се опитам да те спася.

— Защо? — запитах аз. — Защо ви е нужно това?

— Както искаш, мога и да ти кажа. Ако бе решил да останеш с тях, трябваше да те убия.

— Знаеш ли, ти направо приличаш на богинята на милосърдието. — Сетне се замислих за известно време. — И въобще, с какво си по-добра от тях? Ти също, както те, искаш да имаш дете от мен. Нужен съм ви за разплод — като породист бик.

— Ако беше само това — каза тя, — нещата щяха да свършат още там, на хълма. По точно казано, ти сам щеше да ги свършиш. Въобще, би следвало да те заставя, ако беше решил да останеш с тях, единствената ни надежда бе твоето дете, което да възпитаваме като добър човек. Но се оказа, че и ти си добър, така че смисъл да те убиваме нямаше. Сега можем да те изучим и да узнаем много нови неща — ти си най-силният от притежаващите този дар.

Всичко това ми го каза направо.

— Ами — казвам — не ви ли хрумна, че аз може да не искам да ме изучавате?

— Може и да искаш — отговори тя, — може и да не искаш, това сега няма никакво значение.

И в този миг по нас започнаха да стрелят. Дъждът продължаваше да се лее, но те се бяха приближили толкова, че можеха да ни улучат и пробваха не съвсем зле, първият куршум проби задното стъкло, свирна между нас и остави след себе си дупка в предното. По него пробягнаха пукнатини — стана трудно да се гледа пътя и трябваше да намалим скоростта, а те още повече ни доближиха.

Но само след няколко секунди взехме още един завой и в светлината на фаровете ни видях как пред нас от някакви коли изскачат хора с пушки.

— Най-после — каза тя.

Аз разбрах, че това са хора от нейната компания и ние почти сме спасени. Но нещо ни попадна под колелата или тя за миг се отвлече от нещо, защото през предното стъкло почти нищо не се виждаше, и колата ни се поднесе. Плъзнахме се, излетяхме от пътя и се обърнахме поне пет пъти, като при забавени снимки, търкаляме се и вратите се разтварят, стъклата стават на парчета, на ситни парчета, а ние висим на коланите и мълчим, а аз си мърморя:

— О, боже! О, боже! О...

Най-после се удряме в нещо, спираме с огромно ускорение и трясък и всичко затихва.

Аз чувам как наблизко ромоли вода и си представям, че това навярно е ручейче и мога да се умия в него. Но не е никакъв ручей. Изтича бензинът от резервоара. После, някъде далеко, на пътя прогърмяват изстрели. Не знам кой в кого стреля, но разбирам, че ако победят онези, те ще ни изпържат в горящ бензин и това ще бъде за тях най-нежното нещо, което биха желали да направят с нас.

Лесно се измъкнах от купето, вратите бяха излетели някъде надалеч, така че не се наложи да се провирам през прозореца. Колата бе застанала на лявата си страна и понеже бе плътно притисната към земята, се навеждам и казвам:

— Ще трябва да излезеш оттук.

Умът ми стигна да се хвана за тавана, когато откопчавах колана, после я задърпах, оказах се отново навън, седнах на стъпалото и подадох ръка, така да ѝ помогна да излезе.

Но тя не помръдна. Завиках ѝ. Не отговори. Помислих, че е загинала, но тогава забелязах „искрите“. Странно, казах си, че по-рано не съм ги видял, но изглежда просто не съм се настройвал. Затова пък сега, макар и едва да просветваше, веднага ги забелязах — слабо светене, но „искрите“ се движеха бързо-бързо, сякаш сама се опитваше да се излекува.

Резервоарът продължаваше да бълбука и наоколо вонеше на бензин. На пътя продължаваха да стрелят. Бях виждал достатъчно катастрофи по киното и знаех — дори и никой да не ни запали, колата може да пламне. Не ми се искаше да остана близо и същевременно не ми се искаше тя да остане вътре. Но не си представях как ще се спусна долу при нея и как ще я измъкна навън. Наистина не съм слаб, но не съм и мистър Вселена.

Стори ми се, че прекарах цяла минута в размисъл, преди да разбера, че не е задължително да я дърпам от моята врата, с по-голям успех мога да го сторя и отпред, защото предното стъкло го нямаше, а и таванът се бе изкривил съвсем малко. Скочих от колата. Дъждът бе спрял. Почвата бе мокра и се хлъзгаше. Впрочем не зная, може да бе и от изтеклия бензин. Заобиколих колата, разчистих с крак остатъците на стъклото и се напъхах до кръста вътре. Протегнах се, разкопчах колана и като я хванах под мишниците, я затеглих, но кормилото пречеше да измъкна краката ѝ. Изглеждаше, така щях да дърпам вечно. Изобщо — ужас. Непрекъснато чаках да задиша, но тя не си поемаше дъх. Стана ми страшно и обидно. Аз толкова много си бях мислил, че тя трябва да живее, че ми е спасила живота, а сега ще загине. В края на краищата успях да я откъсна от волана и я помъкнах колкото се може по-далече. Колата така и не се запали, но кой да знае, че тъй ще стане. В този миг не мислех за нищо друго — само за нея. Тя лежеше на тревата, цялата отпусната, без да диша, шията ѝ като гъвкаво въже се извива на където си иска, аз я държа и плача, зъл и изплашен. Загърнах и двама ни с „искрите“, сякаш сме един човек, напълно я закрих, плача и нареждам: — Живей! Живей!...

Дори името ѝ не мога да произнеса, защото и досега не го зная. Тресе ме като в треска, и нея също, но изведнъж задиша и тъничко

захленчи, сякаш си настъпил малко кутре по опашката, а „искрите“ течеха ли, течеха и се чувствавах така, като че са ме изстискали напълно и като са си свършили работата, са ме захвърлили настрана — една непотребна вещ. Повече нищо не помня. Само сега, като се събудих тук...

— На какво ти заприлича? Какво направи с нея?

— Нещо като... Когато я покрих с лъчението ми, сякаш взех в себе си това, което би трябвало да прави нейният собствен организъм. Аз сякаш я лекувах. Може би в мен възникна тази идея, защото тя ми говори за това по пътя в колата, но когато я измъкнах, въобще не дишаше, а после изведнъж започна. Трябва да знам излекувал ли съм я, или не. Защото, ако съм я излекувал, то тогава може би и баща си не съм убил. Преди да го измъкна от къщи, беше почти същият — най-малкото приличаше.

Но аз вече говоря много дълго, а вие още нищо не сте ми казали. Дори ако ме смятате за убиец и възнамерявате да свършите с мен, поне за нея ми кажете нещичко. Жива ли е?

— Да.

— Тогава, защо не я усещам? Защо не е сред вас?

— Тя бе подложена на тежка операция и не може да присъствува.

— Аз помогнах ли ѝ, или не? Трябва да ми кажете. Защото, ако не съм успял, то се надявам, че ще проваля вашите опити и вие ще ме убиете. Няма смисъл да живея, ако умея само да убивам.

— Ти ѝ помогна, Мик. Последният куршум попадна в главата ѝ. Затова излетяхте от пътя.

— Почти нямаше никаква кръв...

— Просто не си видял в тъмнината. Ръцете ти и дрехите ти бяха изцяло изцапани с кръв. Но това сега няма никакво значение. Извлякоха куршума от главата ѝ. Доколкото лекарите преценяват, мозъкът ѝ не е повреден. Въпреки че това е удивително. Тя би трябвало да умре.

— Значи аз все пак съм ѝ помогнал.

— Да. Но не разбираме как. Нали сам знаеш, има прекалено много истории за изцеление. Самовнушение, мануална терапия. Може би и ти си направил нещо подобно, като си я закрил с полето си. Ние не знаем още много неща. Така и не разбираме защо съвсем миниатюрните сигнали в биоелектрическата система могат да влияят

на някого на стотици мили оттук, но те те повикаха и ти се отзова. Мик, трябва да те изучим. Досега не сме имали друг обект с такива силни способности. И може би всички тези изцеления, споменати в Новия Завет...

— Не искам да слушам за никакви завети. Достатъчно ми проглуши ушите татенцето Лем.

— Ще ни помогнеш ли, Мик?

— По какъв начин?

— Ще ни позволиш ли да те изучаваме?

— Правете каквото искате.

— Не е възможно, изучаването на само едната ти способност да лекуваш няма да бъде достатъчно.

— Не смятам никого да убивам за вашите опити. Ако ме заставите, знайте, първо ще убивам вас и тогава вие ще ме ликвидирате — просто да се спасите, нали разбирате?

— Успокой се, Мик. Не започвай да се ядосваш. Имаме предостатъчно време да обмислим всичко. Ние се радваме, че ти не искаш никого да убиваш. Ако ти доставяше удоволствие или не бе се научил да се сдържаш, то едва ли би достигнал до седемнадесет години. Така е, ние сме учени, по-точно, опитваме се да разберем това явление и така да го изучим, че да добием правото да се наричаме учени. Но преди всичко ние сме хора, води се война и в нея децата като теб са вид оръжие. Ако някога сполучат да създадат подобен на теб човек, той може да ни открие и да ни унищожи.

— Прави сте. Татко Лем така и казваше, но не си спомням дали съм споменавал. Той казваше: деца на Израел, трябва да убиете всички мъже и жени и деца в Ханаан, за да очистите земята за децата Божии.

— Така, така, за това нашата част от семейството се отдели. Ние решихме, че унищожаването на човечеството и заменянето му с шайка убийци и обезумели религиозни фанатици не ни привлича. През последните двадесет години не им се удаде да родят някой като тебе, защото убивахме всички деца, притежаващи силни способности — тези, които те се бояха сами да отглеждат и предоставяха на приютите.

— Освен мен.

— Това е война, Мик. Ние не обичаме да убиваме деца. Но това е все едно да бомбардираш град, където враговете ти изготвят тайно оръжие. Животът на няколко деца... Е, не бива да те лъжа. Затова

между нас едва не настана разкол. Да те оставим жив бе много рисковано. Аз всеки път гласувах против. И даже няма да ти искам да ми простиш, Мик. Сега ти знаеш какво представляват нашите врагове и сам реши да се махнеш от тях. Аз се радвам, че се оказах малцинство. Но би могло да стане всичко...

— Сега те няма да изпращат деца в приютите. Поне за това ще им стигне умът.

— Но сега имаме тебе. Ти ще ни научиш, как да блокираме влиянието им. Или да лекуваме хората, които ще пострадат от децата им. Или да откриваме „искрите“, както ги наричаш, от разстояние. Сега всичко това е възможно. Но след време, в бъдещето, може да се окаже, че ти ще бъдеш нашето единствено оръжие.

— Не искам това.

— Напълно те разбирам.

— И вие сте искали да ме убиеете?

— Просто исках да защитя хората от тебе. Така ми се струваше по-надеждно. И дяволски се радвам, Мик, че стана съвсем друго.

— Не зная да ви вярвам или не, мистър Кайзър. Прекалено ловко умеете да се прикривате. А аз си мислех, че вие се отнасяте добре с мен, защото просто сте добър стар човек.

— Така си е, Мик. Той действително е славен старец и ловък преструвач. Човек, който те следи, трябва да притежава и двете качества.

— Но сега с това е свършено?

— С кое трябва да е свършено?

— Повече нямате намерение да ме убивате?

— Всичко зависи от тебе, Мик. Ако някога започнеш да се ядосваш и да убиваш хора, които нямат никакво отношение към тази война...

— Няма да започна!

— Запомни, Мик! Случи ли се, винаги ще те достигнем!

— Мога ли да я видя?

— Коя?

— Тази лейди от Роанак! И най-последно кажете ми как я наричат?

— Добре. Сега ще тръгнем. Тя сама ще ти каже.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.